CITIȚI „DREPTATEA", TRIBUNĂ DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI!

Director
PAUL LĂZĂRESCU

Redacția și Administrația
Bd. Republicii nr. 34
București, Sector 2,
Tel. 15 03 39

Dreptatea

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC
creștin și democrat

ANUL XXII
(Seria a IV-a nr. 40)
JOI
22 martie 1990
COTIDIAN DE SEARĂ
4 pagini — 1 leu

Trei jumătăți și o lovitură de stat

În ziua de 19 martie 1990, în cadrul unui interviu acordat TVLR, de dl. Iliescu, acesta a declarat că ar fi o greșeală să se arunce tot răul asupra partidului comunist român, motivînd numărul celor aproape patru milioane de cetățeni, membri ai acestui partid, care împreună cu familiile lor formează aproape jumătate din populația țării.

Ceea ce este perfect adevărat.

Dar trebuie, oare, privit acest adevăr ca un efort al d-lui Iliescu de a-și apropia votul foștilor comuniști și al familiilor lor? Consideră probabil un serviciu adus țării asigurarea dată unei jumătăți din numărul cetățenilor în privința sprijinului acordat de conducerea Frontului Salvării Naționale, în schimbul votului? Firesc ar fi să vedem nota de plată pe care poporul nostru trebuie s-o plătească pentru absența din ființa sa națională a unela din părțile sale și anume cea de-a treia... jumătate: exilații, transfugii. Dar cum este posibil ca sutele de mii de români, al căror exod continuă și astăzi pe motivul lipsei de perspectivă reală în propria lor țară, să fie mai utili într-un sistem bazat pe ierarhia valorilor reale, pe utilitate reală, iar aici în propriul lor pămînt natal, celor rămași să nu le rămînă altă perspectivă decît fuga de propria neputință, de propriile greșeli din trecut pentru care, iată, Frontul este avocat!

Parte componentă a celei de-a doua jumătăți sub acest aspect, Partidul Național Țărănesc — creștin și democrat a făcut publică hotărîrea sa de a primi alături de idealurile sale pe acei foști membri p.c.r. pentru care nu există fapte de natură să compromită nouă lor grupare politică și pe ei înșiși încă o dată.

Dacă grija dl. Iliescu pentru cele patru milioane de membri p.c.r. este echivocul ce acoperă salvarea pe plan național a extremiștilor și radicalilor apăruți sau neapăruți în procesele televizate, ca să nu mai amintim de cei care pe la cîte un telefon, instituție sau colț de stradă, locuință, etcetera, etcetera, mai trag semnalul unei reînvieri, atunci trimiterea la Proclamația de la Timișoara apare benefică. Întrucît acolo găsim referiri limpezi privitoare la persoanele care au votat cu... glonțul.

Însă toate cele... trei jumătăți, fiecare în profunzimi diferite, pot aspira împreună la unitatea națională și politică, efectuată pe trasee democrației.

În lipsa prosperității, este normală apariția unei alte forme de unitate: trauma socială. O jumătate, cea a dl. Iliescu, amăgită în lipsa unei democrate educații politice, dîndu-și un consimțămînt doar ei profitabil, va trebui să facă față unei unde de protest atît interior cît și exterior. Cea de-a doua jumătate, cea mai crunt lovită sufletește, privește prezentul prin prisma verbului a suferi la toate timpurile trecute. Cine și-ar dori să poarte cu sine aceste lentile de contact pe sufletul său? Iar a treia jumătate, aceea de dincolo de hotarele țării, emigranții, exilații, nu au nicidecum o situație de invidiat și-mi închipui că o parte în peisajul intimității fiecăruia, și anume acolo unde cuvîntul „existență" este foarte aproape de cuvîntul „patrie", intervine cuvîntul „tăcere", semnalizînd o biserică interzisă.

Reconstituind și oficial atitudinea față de morala creștină, poporul nostru poate găsi în emoția binefăcătoare și bine temperată a actului religios forța de a depăși impasul care a dat nume de străzi orașelor noastre. Și aceste nume și străzi sînt șomajul, scăderea cantităților de substanțe hrănitoare din alimente, poluare, teritorii sufletești distruse, dezbinare și chiar ură între naționalități.

O notă falsă în acest context este emisă de Front prin exerciții ratate de democrație, ca acela la care am asistat în seara zilei de 13 martie, cînd s-a transmis la televizor înregistrarea dezbaterilor din C.P.U.N. Încercarea conducerii Frontului de a prezenta în mijlocul parlamentului, în văzul întregii națiuni, disputele sale interioare drept starea democrației (din conducerea sa), a însemnat, probabil pentru majoritatea alegătorilor, o dovadă de bună credință, un efort sincer de lichidare a umbrelor contestate din activitatea proprie. Pentru alegători, această „mișcare" ar trebui să însemne o binecuvîntată lepădare de Satana; însă realitatea este că dl. Ma-

GRIGORE FĂRTĂȚESCU

(Continuare în pagina a 4-a)

Astăzi se împlinesc trei luni de la victoria Revoluției care a dus la răsturnarea dictatorului. Eroii ei și-au vărsat sîngele pentru Democrație, Dreptate, Libertate.
Frontul Salvării Naționale a acaparat puterea, iar prin ceea ce face și urmărește duce țara, din nou, spre comunism!
Fie ca pe 20 mai, idealurile scumpe ale Revoluției, ale Eroilor ei, aiq întregii Români să se împlinească!

COMUNICAT

Noi, cei care ne-am adunat energiile spiritului și trupului sub auspiciile istoricului, martirului și umanistului Partid Național Țărănesc creștin și democrat adresăm întregii țări, poporului român și, cu deosebire tinerilor din România, apelul nostru la înțelepciune, unire și bărbăție în aceste momente critice ale țării.

Ținem mai întîi să ne declarăm totala solidaritate față de „Proclamația de la Timișoara" și chemăm pe toți oamenii de bine să-și mobilizeze forțele pentru realizarea idealurilor celor care s-au jertfit pentru România liberă și demnă.

Față de cursul pe care-l iau, în ultimele zile, evenimentele din Ardeal, considerăm că indiferența națiunii sau simpla îngrijorare nu este suficientă, că tonul mușamalizant luat de conducerea țării față de toate acestea este inadmisibil.

Noi dorim mult ca orice diferend să se soluționeze prin dialog pașnic, prin tratative. Nu sîntem de acord cu violența de nici un fel. Regretăm că noii hortyști i-au obligat pe românii din diferite părți ale Transilvaniei să ripostere în mod violent. Principiul nostru este acela al lui Iuliu Maniu: „Nu vom deveni din asupriți, asupritori". Dar nu putem admite tonul și actele acelor extremiști maghiari care vor să ne mutilere din nou țara, granița și ființa, independența și demnitatea. Dacă armata nu-și va face datoria de a tempera în mod pașnic și hotărît spiritele, dacă neohortyștii maghiari nu-și vor recăpăta uzul rațiunii, vor instiga și dezinforma în continuare opinia publică mondială, dacă vor fi semănători ai vrajbei, urii și violenței, vrem ca întreaga țară să știe că noi sîntem gata de orice sacrificiu.

Aceasta este poziția noastră și la aceasta vă chemăm pe toți!

ORGANIZAȚIA DE TINERET
A P.N.Ț.-c.d.

A dispărut comunismul?

A murit dictatorul? Nu-i nimic, asta nu înseamnă că a dispărut și comunismul din România. Și cum ar putea să dispară cînd încă sîntem sub influența culorii roșii (voit sau nu).

Cum ar putea să dispară dacă în Legea electorală nu s-a prevăzut nici un articol care să interzică depunerea candidaturii de către cei ce au făcut parte din nomenclatură sau au fost activiști p.c.r.!

Cum ar putea să dispară, cînd președintele C.P.U.N. făcea parte din nomenclatură! Cum ar putea să dispară cînd încă mulți din cei ce au servit „cauzei nobile" a vechiului regim au căzut în picioare — că pisica (ba unii s-au mai și ridicat un pic!).

Cum ar putea să dispară cînd multora le este frică de viitor, de libertate, de a exprima opțiunile politice!

Cum ar putea să dispară cînd încă nu se știe cu precizie nimic despre rolul pe care l-a avut o parte a securității în timpul Revoluției!

Cum ar putea să dispară cînd în țară nu se știe cum și cine are tot interesul să dezinformeze oamenii spunîndu-le că partidele istorice „vor să vîndă țara", să „destabilizeze"!

Cum ar putea să dispară comunismul dacă ne dispare credința că putem ieși din impasul politic în care ne aflăm, din criza economică actuală!.

Această credință fiind primul lucru necesar pentru ca să putem măcar inițiia democratizarea în România.

MĂDĂLINA MINCU

O necesară clarificare terminologică a spectrului politic

Zecile de partide care se configurează astăzi la suprafața societății românești — semnul clar al libertății de asociere și de exprimare, precum și garanția instituirii unui sistem al democrației pluripartite — provoacă mari greutăți de percepere. Cetățeanului neavizat îi vine astfel greu să facă distincțiile cuvenite într-un dens „păienjeniș" de nume care într-o formă sau alta — asociază concepte și epitete dintr-o relativ limitată familie de cuvinte ca: libertate, democrație, dreptate, demnitate, muncă, progres, republică, socialism, dar nu și comunism etc.

Se pune astfel întrebarea: cum să ne descurcăm într-un asemenea labirint? În definirea unei formațiuni în cadrul spectrului politic trebuie să se aibă în vedere condițiile speciale în care se află societatea românească în stadiul postrevoluționar. În nevoile de schimbare și de promovare a unei economii de piață, precum și în atitudinea față de instituirea unei democrații multipartite — principii acceptate deopotrivă de toate partidele, se impune a vedea ceea ce separă sau apropie pînă la contopire. Căci în ciuda diversității de nume, în acest peisaj politic, în multe cazuri deosebirile sînt de nuanță, multe chiar generate de ambiția unor oameni de a deveni personalități politice pe calea coagulării unor grupuscule.

Multitudinea de partide și mai ales de forme de drapare sau chiar masacare — vezi, de pildă, feseneul — nu trebuie să ne deruteze. Deja în vocabularul politic folosit în presă sau în dezbaterile parlamentare au apărut termenii dreapta, stînga și centru, care neîndoielnic exprimă anumite raporturi mai ales exterioare. Surprinzător este însă că, în confuzia ideologică existentă și în refuzul FSN de a se defini în termeni politici, grupări antinomice, ca de pildă, cea menționată și PNȚ- c.d. se proclamă în egală măsură formațiuni de stînga, stîrnindu-se evident confuzie. Cum se împacă însă cu realitatea asemenea autodefiniri? Dacă, de pildă, cele două formațiuni politice s-ar afla într-o societate dominată de economia de piață și de un sistem multipartit instituționalizat, situația s-ar prezenta astfel: FSN — aflat la stînga spectrului politic — ar avea o tendință socializantă sau socialistă, în timp ce PNȚ-c.d. ar exprima interesele micilor producători liberi din agricultură, industrie, comerț, transporturi și alte ocupații conexe.

La noi însă, dreapta și stînga trebuie apreciate concordant cu atitudinea față de schimbările în direcția economiei de piață, cu afinitățile în raport cu tendințele nu de socializare comunistă, ci, dimpotrivă, de desocializare, de demantelare a unor structuri colectiviste care încătușează și paralizează producția de bunuri materiale. Or, raportîndu-ne la

APOSTOL STAN

(Continuare în pagina a 2-a)

Despre presa de senzație

Multe din ziarele nou apărute își răsfață cititorii cu seriale de ficțiune literară sau de memorialistică, noutăți pentru publicul nostru, seriale de fond și de senzație, de la Orwell la generalul Pacepa. *Dimineața* și-a manifestat predilecția pentru Zaharia Stancu, mai aproape de sufletul directorului ei, distinsul universitar și mentor, dl. Al. Piru. Pentru mine care, cercetător la Institutul de istorie și teorie literară, irosisem un semestru din viață studiind opera lui Zaharia Stancu, pe atunci clasic în viață, lovitura a fost dublă, cînd am realizat că uitasem cu desăvîrșire această capodoperă — *Secolul omului de jos*.

Pe poetul, prozatorul, omul de acțiune Zaharia Stancu avusesem cinstea de a-l cunoaște personal, din copilărie. Criticul Șerban Cioculescu îi aprecia lirica și-mi amintesc tonul stinghert cu care îmi relata, la scurtă vreme după apariția *Zilelor de lagăr*, o confidență pe care tocmai i-o făcuse altfel atît de rezervatul Mihail Sadoveanu, anume că știa din izvoare sigure că omul nostru fusese informator al siguranței statului, introdus ca atare în lagărul dela Tîrgu-Jiu. Părea o enormitate, dar afirmația venea din partea cuiva care-și măsura cu cea mai mare grijă cuvintele, un vestit taciturn, care știa foarte multe.

În *Zile de lagăr*, din 1945, carte niciodată reeditată, autorul cocheta cu partidele istorice și numai în cîteva din sutele de pagini aducea vorba și despre comuniști, zăriți peste gard, de unul cazat confortabil la „pension". Mai pe urmă, cînd zefirul libertății fusese acoperit de viscolul din Răsărit, care, vai, îl cuprinsese, cu toată șuba sa voluminoasă de vînător și pe Mihail Sadoveanu, și pe cînd eroii adorați în *Zile de lagăr*, Radu Xenopol. Radu Cioculescu și mulți, mulți alții înfundau pușcăriile, pierind acolo sau zăcînd decenii după gratii, Zaharia Stancu scrise *Secolul omului de jos*, între cele două opere părînd a se fi scurs două epoci. Două cărți spate în spate...

Și fiindcă vorbim de dualități, iată două secvențe filmice ilustrînd concret procesul de ecloziune din care a rezultat scriitorul comunist Zaharia Stancu. Prima secvență s-a petrecut în casa scriitorului și gazetarului Mircea Damian. Cu umerii la sobă, și mai înalt decît ea, Zaharia Stancu ridica încă și mîinile spre cer, trecîndu-și-le apoi prin părul bogat, clamînd că sovieticii ne vor distruge, că România e pierdută în lipsa ajutorului militar american, că vom fi desnaționalizați prin deportări masive, nimiciți în ființa fizică și spirituală, intelectualii primii și pînă la unul. Mircea Damian, care trăia sub presiunea unor iscoade ce-i pretindeau ziarul *Fapta*, de sub conducerea sa, pentru comuniști, nu avea nimic de adăugat acelor spuse, altfel de toată evidența. La mai puțin de o săptămînă apoi, urmărind la cinematograf un jurnal de actualități, Zaharia Stancu fu văzut, ras în cap, mărșăluind alert, într-o coloană de manifestanți fenediști. După ce eșuase în tentativa de a obține conducerea ziarului *Dreptatea*, trecuse, cu arme și bagaje, la comuniști. Lui Mircea Damian, grav bolnav, i se înscenă un proces penal, fu arestat și muri pe paie, la Jilava...

Dotat cu mare putere de muncă, Stancu dădu lovitura norocoasă cu voluminosul roman *Desculț*, căruia, în calitatea sa de președinte al Uniunii Scriitorilor, îi sprijini activ cariera, zecile de ediții, introducerea în manualele școlare, traducerea într-un număr amețitor de limbi. Apele între timp se despărțiseră, se orga-

BARBU CIOCULESCU

(Continuare în pagina a 2-a)

O ÎNTREBARE PE ZI

Multe sînt moștenirile grele pe care ni le-a lăsat dictatura comunistă cu perechea ei de tirani pentru a căror lichidare va mai fi nevoie de multă străduință.

Avem de pildă mai multe edificii dintre care unele de proporții considerabile, unele terminate, altele în curs și cărora nu li s-a găsit încă cea mai bună întrebuințare, iar pentru cele nefinalizate nu s-a optat pînă acum pentru sau împotriva continuării lor. Oricum, la orice soluție s-ar ajunge, aceasta va mai impune niște cheltuieli și nu minore.

Dar mai avem de la același cuplu odios și o „moștenire" care nu era destinată poporului român, dar este în avantajul și spre binele țării noastre. Este vorba despre sumele imense depuse pentru zile negre la băncile din străinătate.

Anunțate oficial chiar și în procesul hidrei cu două capete, ridicîndu-se după cele ce se știau la ora aceea la **un miliard** de dolari cu perspective de augmentare. S-a dispus din primul moment de C.F.S.N. efectuarea demersurilor pentru recuperarea lor.

S-au înaintat guvernului elvețian — de ce numai lui — două cereri oficiale în acest sens, s-a comunicat și numele procuristului care se ocupă de problemă, apărînd interesele României. A fost trimis și un delegat — atît știm noi — al guvernului, în Elveția.

Toate lucrurile păreau că se află pe făgașul cel bun, cînd nu s-a mai auzit nimic, nu s-a mai comunicat nimic, ca și cum nici n-ar fi fost ceva, sau totul s-ar fi cufundat în neant.

Desigur că nici una din aceste două ipoteze nu este veridică și atunci apare cu atît mai inexplicabilă această tăcere completă din partea celor care aveau obligația să informeze țara. Așa cum de altfel au și promis?

Este doar vorba de averea țării și poporului român!

Țara vrea și trebuie să știe ce este cu banii ei, ai noștri, care ne-ar prinde atît de bine acum.

Are cineva vreun interes să ne țină în necunoștință de cauză, sau ne paște cumva vreo surpriză?

IOAN FRÎNCU

„Mașina de vot" a d-lui Iliescu

Pentru majoritatea observatorilor cît de cît atenți este limpede de multă vreme cum se iau deciziile în C.P.U.N. Este de asemenea mai mult decît evident de ce dl. Iliescu a trecut peste propria-i semnătură, formînd Consiliul cu structura în care funcționează acum. Au fost totuși relativ puține situații care să evidențieze atît de pregnant cît de „independenți" sînt majoritatea independenților din C.P.U.N., ca ultima ședință a consiliului, cea în care a fost votată legea electorală. Mai concret, mă refer la votarea articolului 6, care stabilește numărul membrilor în viitoarea Adunare Constituantă. Am putut vedea cu toții la televizor cu mirare, dar și cu amuzament, cum funcționează „mașina de vot": cînd dl. Iliescu a susținut că un număr de 331 de membrii în Constituantă este preferabil și a votat în acest sens, majoritatea independenților l-au urmat, votînd cu toată „responsabilitatea" și desigur conform „propriilor convingeri", numărul 331; după ce dl. Iliescu a ajuns la concluzia că în definitiv numărul membrilor viitoarei Adunări ar putea fi 383 (cum au susținut că este preferabil majoritatea partidelor), că poate deci să se arate „concesiv" fără să-și pericliteze în vreun fel interesele, aceiași independenți — pentru a fi corecți, majoritatea și nu totalitatea lor — au votat numărul 383. Dacă dl. Iliescu nu și-ar fi fi schimbat opinia, oare „independenții" și-ar mai fi schimbat-o? Sau un capriciu al președintelui se traduce automat în convingerea susținătorilor săi? Sigur că libertatea înseamnă și libertatea de a-ți schimba opiniile. Sigur că un politician trebuie să știe să facă concesii. Dar faptul că o majoritate de reprezentanți independenți își schimbă opinia după cum și-o schimbă prezidentul și votează în consecință, este de natură să dovedească oricărui om care nu reușise să observe dinainte că pretinsa independență nu înseamnă decît praf în ochii opiniei publice.

Din cîte ni s-a relatat, o parte a acestor parlamentari a conștientizat totuși, cu o mică întîrziere ce-i drept, că au fost puși într-o situație cam jenantă. Este posibil deci ca în viitor ei să nu-l mai urmeze atît de supuși pe președintele C.P.U.N. Este util însă să semnalăm atît celor care nu au putut urmări ședințele transmise la ore atît de tîrzii, cît și „parlamentarilor" care în ciuda declarațiilor pe care le fac votează după cum li se sugerează prin exemplul unei persoane, că nu pentru a avea o „mașină de vot" s-a constituit Consiliul Provizoriu de Uniune Națională. Cel puțin scopul declarat este cu totul altul.

ȘERBAN MADGEARU

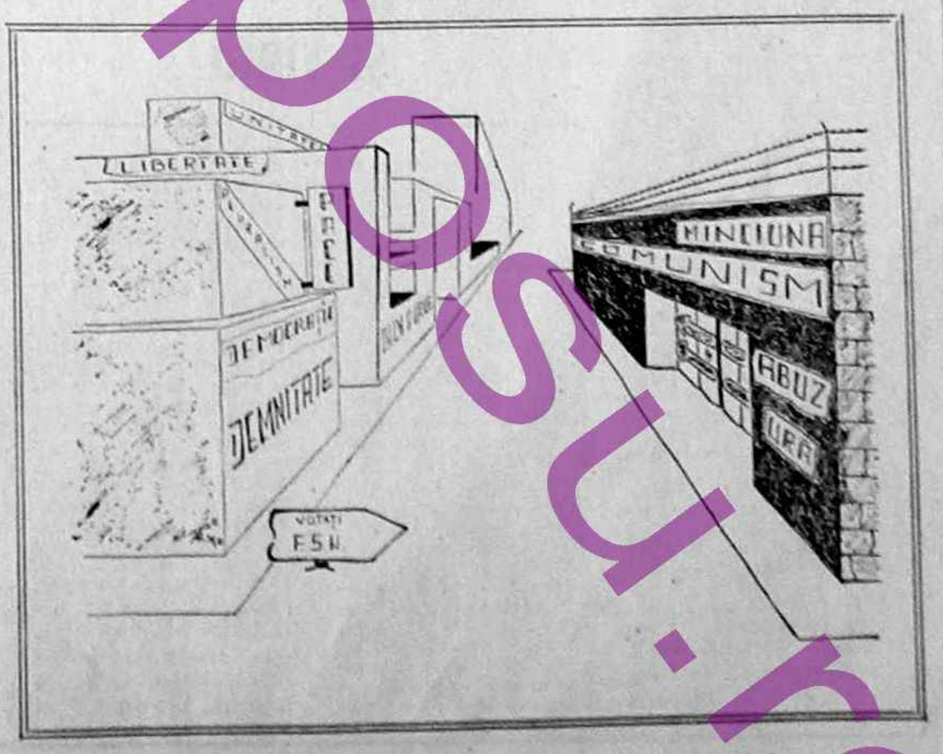

arhivaonline.ro

Un ultim raspuns d-lui Roibu Aristide

Ca și cotidianul „Adevărul", și redacția ziarului „Dreptatea" v-a găzduit — în numărul 20-21.II a.c. — așa zisele noi mărturii la dosarul subversivei „Acțiuni speciale nr. 1". În realitate, acestea constituie noi minciuni, prin intermediul cărora vă străduiți — în disperare de cauză — să răspîndiți în continuare veninul pe care încă vi-l mai strecoară mentorii dvs. de dinaintea Revoluției.

Astfel, în legătură cu importurile de piei de la firma din S.U.A., relansați o teză veche a Curții (încă din anii 1983—1985), despre tendința căreia — autorul ei adevărat, Hîrșu Nicolae, nu a reușit să convingă (din lipsă de probe) nici un organ de procuratură.

Această teză susține că s-ar fi creat avantaje firmei respective la importul de piei bovine, ca urmare a faptului că ea a acceptat să preia (și bineînțeles să le rezolve cu mijloace specifice mecanismul financiar al pieței americane) cele 14 cecuri (în total 633 mii dolari) fără acoperire bancară emise de o altă firmă americană pentru încălțămintea ce-i fusese livrată anterior de către ICE Arpimex.

În ceea ce privește presupusele (de către dvs. și domnul Hîrșu) avantaje create firmei din S.U.A., prin înțelegerea încheiată cu ICE Arpimex în semestrul II 1982, informez opinia publică că prin promisiunea de a se importa de la această firmă 50% din pieile aprovizionate din S.U.A. nu s-a produs nici o pagubă, deoarece importul s-a efectuat în condiții de strictă competitivitate. Pentru stabilirea competitivității de fiecare dată, s-au analizat 3—4 oferte de la mai mulți exportatori de piei din S.U.A. și s-a acceptat oferta cea mai avantajoasă din toate punctele de vedere, inclusiv al prețului și calității.

Ca urmare a acestei metodologii de lucru, ponderea de 50% promisă firmei respective pentru o perioadă de 5 ani nu s-a respectat în nici un an (întrucît aceasta nu s-a încadrat în prețul pieței acceptat de ceilalți furnizori), după cum rezultă din situația importului de piei din S.U.A.:

1983 —	43,0%	1986 —	20,5%
1984 —	29,0%	1987 —	28,4%
1985 —	33,4%	1988 —	9,5%

În legătură cu containerul cu încălțăminte returnat în 1985 din S.U.A., pentru înlocuirea acesteia, se cunoaște că pentru verificarea situației respective s-a constituit — cu aprobarea conducerii ministerului — o comisie care a stabilit că marfa era bună calitativ, însă ieșise din termenul de garanție prin depozitare îndelungată, fiind produsă și livrată din țară cu 1—5 ani în urmă, motiv pentru care era și total dezasortată.

Totodată, în lotul celor 6 000 perechi s-au găsit și 1 500 perechi de încălțăminte, produsă în alte țări sau livrată altor firme, cu mulți ani înainte de Arpimex, anterior înființării societății Tomis.

Referitor la debitul firmei Koss rămas neîncasat la societatea Tomis (1945 mii dolari), consecvent conduitei dvs. de mistificare flagrantă a adevărului, încercați să-mi imputați răspunderea — ca participant la verificarea de fond a activității societății Tomis efectuată în iulie 1985 —, pentru majorarea debitului respectiv de la 1 517 mii dolari — cît era la data controlului — la 1945 mii dolari, în trimestrul IV 1985.

Această versiune a dvs. este total contrazisă de realitatea de fapt, și anume că debitul Koss s-a creat exclusiv ca urmare a livrării mărfurilor respective total neasigurate, prin nerespectarea de către conducerea societății Tomis a prevederilor cu privire la limitarea riscurilor de neplată, prin folosirea sistemului de asigurare a creditelor sau a sistemului de factoring (garantarea plăților de către case specializate care preiau riscurile de neplată contra unui comision).

În cadrul echipei de control din iulie 1985, „verificarea rulajului și a soldului analitic al contului de clienți la 30.VI.1985, a condițiilor de plată practicate în relațiile de vînzare-cumpărare cu aceștia, precum și stabilirea graficului de încasare a sumelor în sold la 30.VI.1985" — a revenit doamnelor Prodan Florica (contabil șef la Arpimex) și Vișoiescu Teodora (director adjunct în Ministerul Comerțului Exterior), ce au făcut parte din echipa respectivă de control de fond.

Subsemnatul am fost simplu membru al acestei echipe, avînd repartizate spre verificare de către șeful respectiv al echipei — domnul Goga Eugen, în prezent adjunct al ministrului finanțelor — cu totul alte capitole din activitatea societății.

Ca urmare, conform normelor metodologice ale Ministerului Finanțelor nr. 63010/1970 date în baza Legii 5/1970, fiecare coechipier răspunde de rezultatele verificării obiectivelor repartizate de șeful de echipă.

Deci, și în acest caz se manifestă din plin reaua dvs. credință, cunoscîndu-se bine faptul că în activitatea dvs. utilizarea falsurilor nu se întîlnește pentru prima oară.

Pentru informarea opiniei publice, vă amintesc că pînă la Revoluție erau înregistrate la organele de resort trei denunțuri penale privind infracțiunile dvs. de fals și uz de fals (ale domnilor Samson Viorel, Iacob Marin și Petre Corneliu) cărora însă, pînă în prezent, datorită relațiilor dvs., cu fosta protipendadă a țării, nu li s-a dat curs.

De altfel, dacă nu v-ați fi bucurat din plin de protecția nomenclaturii, ați fi dat de mult socoteală pentru pagubele create economiei țării, în cazurile firmelor Judy's Place, Lody Jupiter, Barzuna ș.a., dar timpul, în definitiv, nu-i trecut, domnule Roibu.

În ultimul dvs. articol, pentru a avea cîștig de cauză, nu vă dați în lături de la nici o calomnie, calificîndu-mă drept **„acolit"** al ceaușismului, pentru că am avut (în perioada 1966—1985) funcția de director al direcției finanțe-prețuri. Pentru a accede însă în această funcție de strictă specialitate, cum bine se știe, n-am avut absolut nici un sponsor, singurul meu reazem constituindu-l cele două titluri universitare, de diplomat în științe economice (Facultatea finanțe-credit) și în științe juridice, precum și rezultatele și experiența de peste 17 ani din diverse întreprinderi din industria ușoară, din care 10 ani în funcția de șef contabil.

În întreaga perioadă în care am răspuns de problemele financiare ale industriei ușoare, m-am străduit ca, în pofida opresiunii reglementărilor puterii ceaușiste, unitățile M.I.U. să fie cît mai puțin frustrate de drepturile cuvenite — în multe cazuri, numai „declarative" — ale așa-zisului nou mecanism economico-financiar.

Și, deși mă bucuram de stima și aprecierea organelor din sistemul financiar, de credit și prețuri — cu care colaboram — precum și a centralelor și întreprinderilor subordonate Ministerului Industriei Ușoare, în vara anului 1985 (după controlul de la Tomis, prin care îi deranjasem pe mulți „tovarăși"), comisia de cadre a c.c. al p.c.r. (cu aprobarea dvs. expresă, în calitate de secretar — ad-interim — al comitetului de partid din minister) m-a scos din funcție, cu motivația oficială a rotirii cadrelor. Dar, dvs. cunoașteți că motivul real al retrogradării mele ca economist principal I era dosarul de cadre (necorespunzător d.p.d.v. al cabinetului II), dosar pe care l-am purtat ca o povară toată viața aidoma unei Cruci pe drumul Golgotei.

Acestea au fost în realitate „puterea și protecția" de care — cu neobrăzare — mă acuzați că dispuneam ca „acolit" al dictatorului.

Folosind clișeul de acolit, după metodele diversioniste ce vă sînt așa de familiare (din activitatea de ofițer al afacerilor interne), dovediți încă o dată că n-ați realizat că toate activitățile din această țară trebuie despovărate de vestigiile minciunii, intrigilor și urii, cunoscînd că ura asociată cu patima — cum este cazul dvs. — orbește și face omul irațional!

Am intitulat această replică „ultim răspuns", d-le Roibu, întrucît voi solicita totodată noilor organe ale procuraturii (pe care încă n-ați avut timp să le repudiați ca fiind și ele „aservite") să clarifice — cu sprijinul și al altor organe de stat — toate fațetele „subversivei Acțiuni speciale nr. 1", astfel ca adevărul să fie singurul învingător în disputa dvs. cu Ministerul Industriei Ușoare.

IOAN A. TROACĂ
inspector general

Noblețea unui gest

Spiritul nobil al unui om se concretizează prin faptele sale; cînd ele au semnificația binelui pentru obște, gestul nu rămîne numai un act de caritate, ci unul profund moral. În acest cadru se înscriu cele două concerte extraordinare oferite de Aura Urziceanu, un ambasador autentic al cîntecului românesc și al jazzului. Cele două spectacole vor fi găzduite în Sala Palatului în zilele de vineri, 23 martie, ora 18, dedicate Ligii Naționale a Femeilor din România în beneficiul orfanilor, bătrînilor și handicapaților, iar al doilea sub semnul aceluiași profund umanism, duminică, 25 martie, ora 11, în aceeași spațioasă sală, de data aceasta dedicat tipografilor și ziariștilor din București.

Aceste spectacole ale doamnei Aura Urziceanu sub blazonul „Cîntului umanității" vor continua în orașele simbol ale Revoluției purificatoare.

În același scop umanitar și al prieteniei între națiuni, artista Aura Urziceanu va întreprinde un turneu cu spectacole pereche în Europa, S.U.A. și Canada, urmînd ca veniturile primului spectacol să fie dăruite celor oropsiți din statul respectiv, iar cel de la al doilea spectacol să intre în beneficiul României.

Pe măsura atitudinii și dragostei Aurei Urziceanu să fim și noi alături de gestul ei nobil, să umplem sala pînă la refuz, știind că fiecare bilet înseamnă și o contribuție a fiecăruia dintre cei prezenți la o fărîmă de fericire și alinare a suferinței.

Biletele pot fi procurate la casa de bilete a Sălii Palatului și la Magazinul Muzica.

F. I.

Privatizarea ideilor

În Europa românii au reușit prin jertfa supremă să-și ocupe locul meritat. Fără ezitări, fără reținere ideea a izbucnit tăioasă și limpede: jos partidul comunist în frunte cu secretarul său genial!

Unii înțeleg mai greu acest lucru. Se uită lung la lozincile cu litere ferme și au impresia că vor fi fost scrise de niscaiva „agenți străini"!

Ce a fost odios în totalitarism, a fost întreținerea prin siluire fizică și psihică a ideii de „consens unanim". Toți eram obligați să avem aceeași idee. Una singură. Și nu orice idee, ci numai aceea creată de un dement. Altfel...

Aceasta a fost, și poate mai este, vina noastră cea mai mare: frica.

Spiritul de turmă. Aveam impresia că sîntem apărați, știind înghesuiți unul lîngă altul. Cream impresia de unitate. Dar nu eram decît o turmă care aștepta intrarea în abator. Fiecare pe rînd.

Acum, dacă într-adevăr sîntem liberi, trebuie să învățăm ce înseamnă curajul de a fi singur. Singur ca persoană, singur ca idee. Civilizația nu ar fi evoluat fără curajul oamenilor care singuri au ridicat cu mîndrie capul în fața „consensului unanim".

Iar de cîtva timp, constatăm cu toții, că pe față, unele persoane încearcă să stîrnească iarăși diavolul forței oarbe: noi vrem, noi vom face, noi vom drege. Idei personale nu au și nici nu pot avea: așa au fost „programați". Ce știu însă cu precizie este că cine nu este cu ei, este împotriva lor.

Alternativa că părerile lor nu sînt chiar atît de juste o exclud de la bun început. Cu furie. Cu amenințări. Este cea mai clară tendință de încercare a restaurării dictaturii.

A existat și există cu certitudine un consens unanim. Împotriva dictaturii. Dar a induce în eroare oameni cu mai puțină abilitate politică și cu mai multă sensibilitate față de argumentele materiale, este un procedeu vechi și cunoscut, folosit de primitiviști. Un procedeu odios ca și scopurile celor care îl folosesc.

Așa că, în cazul în care există în mod real o sinceritate a ideilor ar cam fi timpul să aflăm scenariile viitorului pe care doresc să ni-l ofere viitorii candidați.

Nu așteptăm declarații sforăitoare cu privire la sentimentele noastre democratice și naționale. S-a făcut cu prisosință dovada că neamul acesta iubește libertatea și pămîntul pe care s-a născut. Vrem modelele clare ale vieții viitoare pe care o vom duce noi, copiii, nepoții.

Știm foarte bine cum am vrea să fie.

În orice caz nu ca la „frații" de la răsărit.

Dar nu știm cum să facem pentru a ajunge acolo unde vrem.

Avem nevoie de haine, de case, de mașini, de hrană. Dar mai ales de civilizație. Nu mai vrem să fim „poarta orientului". Și mai ales, nu vrem promisiuni. Nu vrem pomană! Vrem să muncim și să ne cîștigăm singuri bunurile. Însă nu ca în ultimii 40 de ani. Vrem cu adevărat privatizare.

Și să putem alege fiecare, modul de viață care ne place, atîta timp cît nu facem rău altuia. Vrem să avem fiecare ideile noastre. Iar consensul unanim va exista întotdeauna în ceea ce privește țara noastră, integritatea ei și libertatea ei. Însă în același timp fiecare din noi vrea să fie liber. Atît cît poate și cît merită.

Și vă rugăm mult, voi cei care spuneți că ne vreți binele, gîndiți-vă că am răbdat și am așteptat atît de mult. Nu este omenește să ne cereți să mai așteptăm iarăși. Avem nevoie de fiecare din ideile voastre. Să le cîntărim, să le înțelegem ca să putem în sfîrșit alege pe adevărații noștri conducători, care vor fi în frunte nu pentru ideile lor, ci pentru dorințele noastre.

B. MIHAI

Ce-i de făcut?

Face greva foamei în fața hotelului „Intercontinental", începînd cu data de 19 III 1990 dl. Cercelaru Dumitru cu domiciliul în str. Liliacului nr. 6, bloc 12 J, sc. 2, ap. 23, sector 1, București, în semn de protest față de soția sa, Cercelaru Aurelia Mariana, care și-a părăsit domiciliul conjugal și pe cei doi copii la 7 VIII 1989, așa cum reiese din adeverința nr. 16/28 VIII 1989 a Asociației locatarilor din str. Liliacului 6—8, bl. BJ, sector 1: în data de 18 IX 1989 soția a fost amendată pentru imoralitate cf. legii 5/1977 de circa 4 I.M.B., chitanța nr. 943772. De altfel, soția are un al treilea copil, în afara căsătoriei, născut pe 17 XI 1989, după cum reiese din dosarul de stabilire a paternității nr. 408/1990.

A. M. Cercelaru a intentat acțiune de divorț în urma căreia a fost numită tutore al copiilor minori. Problema apartamentului, proprietate I.C.R.A.L., nu a fost încă soluționată (Dosar 2094/1989). În ziua de 18 III 1990, dînsa a revenit la domiciliul conjugal din str. Liliacului, în lipsa soțului, a schimbat yala și refuză să-l primească pe dl. Cercelaru în casă. Dînsul nu are unde locui, nu are cu ce se întreține, căci din salariul de 2405 lei i se rețin 2370 lei (alocație, chirie, întreținere). Rămîn 25 lei cu care nu se poate întreține. Ce-i de făcut?

DORA MEZDREA

Despre presa de senzație

(Urmare din pag. 1)

nizau furtunoase ședințe de demascare a creatorilor care refuzau să adere la „linie", congrese la care, cu vocea-i pițigăiată, Zaharia S. cerea exemplara pedepsire a lor, la nevoie exterminarea. Aceștia se numeau Lucian Blaga, Tudor Arghezi, V. Voiculescu, Șerban Cioculescu, Vladimir Streinu, excluși din viața culturală a țării și, în fapt, lăsați muritori de foame. Citeam în *Scînteia* pătimașele diatribe, întrebîndu-mă, înfiorat, ce avea să urmeze pentru cei în cauză, pistonați fără încetare, uimit nu de mîrșăvia neofitului, cît de calmul desăvîrșit al tatălui meu care nici atunci, nici mai tîrziu nu a avut un cuvînt de reproș la adresa celui căruia îi procurase editori, solicitîndu-l pînă și pe Georgescu-Delafras, căruia nu i-ar fi cerut ceva pentru sine.

Spuneam că l-am cunoscut personal din copilărie, pe cînd schimbam cu fiul său Horia, cînd ne încrucișam pe stradă, salutul frontului popular spaniol. Mult mai pe urmă, cînd, în calitatea sa de diriguitor al culturii românești, Stancu acumulase și funcția de director al Teatrului Național, într-un moment de grea cumpănă, am avut naivitatea să-i solicit o audiență. Un bun prieten — Dan Damian, fiul scriitorului Mircea Damian — fusese arestat de mai multă vreme și știam de la el că în repetate rînduri Zaharia Stancu îi arătase afecțiune. Am fost primit imediat și tot numaidecît întrebat care era obiectul vizitei. Intervenția mea l-a aruncat într-o vie agitație: „— și ce vrei de la mine?" L-am rugat să se informeze mai sus ce se întîmpla cu cel arestat, dacă va avea loc un proces ș.a.m.d. S-a liniștit deîndată și am înțeles că se temuse de o cerere materială. M-a sfătuit să fim cu toții fără grijă, căci dacă cel în cauză este nevinovat, justiția țării îi va reda libertatea, cum se cuvine. Asupra acestei asigurări, mă pregăteam, edificat, să mă retrag cînd, simțindu-mi dezamăgirea, Stancu mă opri și-mi mai spuse: — „știi cine e omul pentru care intervii?" — și lansă o calomnie la adresa bunului meu prieten, ușurîndu-se cu totul...

N-ar avea nici un rost să analizez cele scrise de Zaharia Stancu despre dl. Corneliu Coposu. E vorba de un material electoral, anul 1946, bun și în preajma alegerilor din 1990, la capitolul în atenția publică, al materiilor refolosibile. Dacă defunctul mai poate servi odată, de ce nu? N-a figurat el, decenii de-a rîndul, în cărțile de școală, cu Darie al său, atent la sfatul matern de a nu uita nimic?

Nici noi nu uităm. Cu toate icnelile unor biografi, maldărele de maculatură gazetărească ale lui Zaharia Stancu au căzut în desuetudine, de cum autorul lor a părăsit suprafața pămîntului. Dacă *Dimineața*, cu intenția programatică de a compromite publicația democratică sub al cărei nume apare, intenționează să reactualizeze „clasicii" îndrăgiți ai perioadei dej-ceaușescu, nici nu e necesar să-i recomandăm alți morți la îndemînă, care au scris la fel de veninos despre Partidul Național Țărănesc. Dl. Silviu Brucan însuși, gazetar cu îndelungată activitate, dar care publică, pînă una alta, de preferință în străinătate, și-ar putea reactualiza numeroase și foarte instructive din articolele de altădată, în care, de asemenea, partidele istorice sunt făcute harcea-parcea. Cîtă consecvență! Oricum, dl. Al. Piru, autor și al unei istorii a literaturii noastre, mult, dar nu și divers comentată la apariție, are astfel cu ce umple paginile cotidianului pe care-l dirige, încă patru decenii bune! Se va bucura de același prestigiu ca și în activitățile sale de dascăl și istoric literar. Gloria, căci e de presupus că altceva nu-l interesează, e de pe acum solid cîștigată, încît ne punem întrebarea dacă, sîcîit de insistențele ei, grizonatul cuceritor nu se va scîrbi de atîta succes. Într-o asemenea, fericită, totuși, ipostază, îi sugerăm, cu sfială, pentru ceasurile sale de mizantropie (îi detestă declarat pe oamenii fără caracter!) practicarea jocului cu bețe, din comerț, numit *marocco*.

Restituiri istorice

La Caransebeș s-a desfășurat duminică, 11 martie, prima reuniune a rezistenței anticomuniste care în perioada 1947—1952 s-a opus instalării regimului stalinist la noi în țară.

În Sala Polivalentă din oraș au fost prezente peste 300 de persoane, care pentru eroismul cu care au apărat ființa națională în fața asaltului comunismului (sprijinit de tancurile sovietice) au fost răsplătite cu ani grei de temniță, condamnări la moarte, marginalizare socială.

„Martyr en grec veut dire temoin" (Martir în greacă înseamnă și martor), spunea Sartre undeva.

Mărturiile acestor oameni-martiri așteaptă o dreaptă consemnare istorică. Nume ca Vasile Vulculescu trebuie să intre în cartea de aur a eroilor neamului, azi cînd istoria națională revine în matcă.

Au fost prezenți oameni ca Busuloc Iosif, din comuna Berindei, care pentru vina de a nu fi trădat, purta încă însemnele cumplitelor torturi fizice la care fusese supus.

Vorbitori ca Bodorcea Iosif, Gîrbea Gabriel, Imbri Ion, Jurebie Gheorghe, Luchici Aurel, Mihoc Aurel, Popescu Petru, Tîrziu Nicolae și Vasile Vulculescu au evocat momente din lupta și rezistența lor în munți, ocultate pînă acum de istoria oficială. Amintirea colonelului Uțu, comandant suprem, care hotărîse să acopere retragerea a 82 de camarazi cu prețul vieții sale „Eu am 60 de ani. Rămîn aici. Vă ordon retragerea" a plutit o clipă peste sală.

Un moment de reculegere a fost păstrat și pentru cei condamnați la moarte și executați în 1952, (cum ar fi Dancea Ilie, Doran Nicolae).

Revoluția tinerilor de astăzi a făcut posibilă ieșirea din amnezia istorică impusă de comunism și reconsiderarea luptei și a sacrificiului tineretului de acum 40 de ani.

DOINA BÂSCĂ

O necesară clarificare terminologică...

(Urmare din pag. 1)

programele celor două formațiuni, cu toate că preconizează economie de piață și pluralism politic, FSN urmărește, în fapt, o remodelare fără a afecta radical structurile social-economice, avînd în plus drept trăsătură caracteristică și un ritm moderat imprimat mutațiilor politice. Față de o asemenea atitudine, ce propune PNȚ-c.d.? Anunță o privatizare în toate sferele activității economice, o destructurare generală — efectuată firește gradual — prin care să se elibereze energiile individuale și colective, asociate în funcție de propriile interese.

Plasînd deci cele două formațiuni politice pe aceleași coordonate, ce se constată? FSN se menține încă drept un organism politic interesat în păstrarea unor importante structuri ale vechii economii, cel puțin sub formă principială, și, prin urmare, sub raport politic acționează ca o forță de frînare, conservatoare, deci. PNȚ-c.d. dimpotrivă, constituie vehiculul care împinge înainte destructurarea unei economii falimentare și remodelarea ei în raport cu necesitățile de privatizare, dar și cu intențiile de a realiza armonios o asemenea schimbare radicală.

Spre a întregi tabloul actual al spectrului politic, am sublinia că Partidul Social Democrat s-ar situa mai la stînga, în sensul că preocupările lui sociale și distributive ar fi mai accentuate. PNL s-ar plasa ceva mai la dreapta PNȚ-c.d., avînd în vedere că principiului liberalismului economic i se acordă un spațiu de mișcare mai neîngrădit.

Deci în schema generală a spectrului politic ar fi două tendințe fundamentale, în jurul cărora ar gravita cele circa 40 partide și grupuri minoritare. Indiferent de numele purtat — afișat deschis sau ascuns — ele se coagulează în majoritate copleșitoare în jurul FSN, pe de o parte, și în jurul celor trei partide istorice, PNȚ-c.d. PNL, și PSD, pe de alta. Toate formațiunile care gravitează în jurul FSN, pronunțîndu-se pentru un ritm mai lent și o doză mai mică de reformism, sînt, în ultimă instanță, forțele conservatoare ale societății românești de astăzi. Celelalte formațiuni sînt, evident, vehiculul liberalismului economic, al inițiativei individuale și al unei economii de piață diversificată și complexă.

În stadiul actual postrevoluționar, ciocnirile politice de la noi sînt o expresie a luptei dintre liberalism și conservatorism, dintre elementele care se pronunță pentru schimbarea radicală a structurilor social-economice comuniste și cele care, luate de valul revoluției în direcția schimbării, încearcă să domolească un asemenea proces, să-l înscrie pe făgașe care conservă unele din vechile principii prin remodelarea structurilor. Este deci greșită și înșelătoare clasificarea spectrului politic în dreapta, centru și stînga deoarece, în fond, este vorba de lupta dintre conservatorism și liberalism. Prima tendință se bizuie pe un rol mai mare atribuit statului în economie, ca modalitate de frînare a discrepanțelor sociale, în timp ce cea de-a doua tendință propune o reglare a neconcordanțelor prin autodezvoltare democratică. Descifrînd aceste tendințe fundamentale, românii vor putea să-și exprime în deplină libertate opțiunea politică.

Secvențe din presă și viață

„Libertatea" din 10 martie 1990 publică o scrisoare deschisă a reporterului ocazional al TVR la întîlnirea cu huliganii (și mai puțin huliganii) reținuți în Palatul Consiliului de Miniștri pe 18 februarie, Nicolae Marin, muncitor la „Metaloglobus" — către dl. Nicolae Manolescu. Două afirmații făcute de criticul literar stîrnesc protestul „reporterului". Prima afirmație este aceea că demonstrația din 18 februarie a fost în esența ei justă și n-a avut nimic de-a face cu actele huliganice. Nu pierd vremea să comentez mai amplu nici afirmația criticului, nici contrareplica „reporterului", căci mulți s-au referit la evenimentele din acea zi, inclusiv membri ai conducerii, și chiar în sensul cuvintelor domnului Manolescu. Dvs., d-le Marin, ce-ați vrea să ne faceți să înțelegem?

În ceea ce privește compararea dvs. cu Savonarola, nu i-o luați în nume de rău distinsului nostru critic: a fost doar o figură de stil. Sînt de acord cu dvs. că nu aveți nimic de-a face cu acest personaj, care, oricare i-ar fi fost ideile, s-a manifestat față de ele ca un fanatic. Dvs. nu ați fost un fanatic, ci ați fost doar un simplu efect al raportului cerere-ofertă: **se cerea ca** „dezbaterile" întîlnirii cu huliganii pătrunși în palat să nu fie conduse de reporterii TV (ca să nu se mai facă atîtea comentarii în legătură cu adjectivul „liberă"), ci de un muncitor, pentru a avea „greutate"; **se oferea** un om dispus să fie oportun (pe micul ecran). Nu v-ați dat seama de asta? Gîndiți-vă și, poate, vă veți da seama acum.

Altfel, nu ați fost, dar aveți grijă să nu deveniți un fanatic. Căci, odată ce sugerați că miile de manifestanți pașnici din Piața Victoriei din acea zi s-au aflat în legătură directă cu huliganii, fie nu puteți vedea decît asta — contrar evidenței realității —, și atunci sînteți pe cale să deveniți un fanatic; fie doar afirmați acest lucru, deși dvs. știți că el n-a fost așa, și-atunci nu sînteți un fanatic, ci altceva (ceea ce, oricum, se-ndreaptă mai ușor). Aceste două posibilități sînt de fapt două întrebări. Și ar mai fi una: dvs. cu ce ocazie v-ați aflat în Palatul din Piața Victoriei? Să nu spuneți că ați venit auzind că guvernul era în pericol, căci pe cînd lumea lua cunoștință, prin intermediul televiziunii, de cele întîmplate, dvs. vă aflați deja acolo.

Aceeași pagină a aceluiași ziar publică o scrisoare-confesiune a d-nei V. Mihai (că așa-s unele ziare la noi — publică scrisorile oricui către oricine, chiar agramate și semisemnate!). Aici dînsa, femeie „mai veche în ale vieții", deci obosită, se plînge că tinerii fac mereu manifestații, tulburîndu-i liniștea, nelăsînd-o să doarmă în pace — drept care cere „sfatul" ziarului. Cine „manipulează mințile acestor tineri"? — se preface dînsa că întreabă și, deși nu răspunde explicit că manipulatorii trebuie să fie „pluripartidele", cred că tocmai asta sugerează, dată fiind coloratura: „orice ar spune, în zilele de 28—29 ianuarie au fost plătiți, cu dolari sau după preferință cu bani românești, 300 de lei ziua". Să nu ne audă cineva, d-na V. Mihai: pe 29 ianuarie a fost demonstrație pro F.S.N. — dar astea sînt fleacuri, important este că dvs. știți suma în lei.

Desigur, peste aceste inepții și peste altele asijderea am fi trecut cu un surîs, dar încercarea de zeflemisire și denigrare a unui om de prestanța morală, de spiritul de sacrificiu, de integritatea dl. D. Iuga, liderul sindicatului Televiziunii — este un lucru josnic. Dacă într-adevăr doriți lămuriri asupra cauzelor pentru care dl. Iuga „a ajuns la pușcărie", aflați că dînsul a fost anchetat de securitate și închis pentru întemeierea unei organizații de luptă împotriva dictaturii. Vă mirați candid de ce, după ce a fost eliberat, dl. Iuga s-a apucat să care „greutăți cu găleata", în loc să-și facă meseria. Cumva dvs. ați lucrat pe-acolo pe unde nu se știe că, după eliberare, unui deținut politic i se interzicea reluarea vechii activități profesionale, mai ales în cazul unei instituții „ideologice", precum Televiziunea?

În încheiere, lămurită cum stau lucrurile (chiar dacă spune că dorește lămuriri), d-na V. Mihai sfătuiește pe „eroii"-crainici „Popescu, Marinescu etc." să „învețe a doua meserie, să mînuiască aparatele, în caz că domnii operatori din celălalt sindicat vor fi în grevă". Iată și o propunere interesantă: așteptăm deci ca Televiziunea să ni-l prezinte pe dl. Popescu băgîndu-i reflectorul în ochi d-lui Marinescu.

Gura lumii spune că ararea zonei aflate chiar în fața Palatului Consiliului de Miniștri a avut drept scop amenajarea unui teren ce urmează a fi dat ca lot în folosință îndelungată d-lui Iliescu Domnia sa va realiza pe acest teren o cultură de roșii și duzi (ca să fie de frunza dudului). Cultura d-lui Iliescu va fi păzită de „neînfricatul Gelu partidohtonul". Anticipîndu-se că rezultatele nu au cum să nu fie pe măsura așteptărilor, se lucrează de pe acum la elaborarea unui decret-lege pentru desemnarea titlului de „primul agricultor al țării". Tot gura lumii zice „La mai mare!", da' eu nu cred.

CRISTIAN TIBERIU POPESCU

Jos comunismul, sus comunismul!

Despre interviul domnului Ion Iliescu, dat nu de mult Televiziunii Române Libere nu se pot spune prea multe lucruri. Președintele C.P.U.N. nu s-a dezmințit nici de data asta în problema de fond, în problema problemelor: apartenența la comunism. Încă o dată ne-a mărturisit cu surîsul pe buze că idealurile acestei doctrine nu numai că nu îi sînt străine dar că este pe deplin atașat lor.

Că sensul revoluției din decembrie a fost anticomunist nici nu mai contează. Că se dă o luptă acerbă pentru eliberarea de inhibițiile și monstruozitățile unei societăți antiumane care a fost „societatea socialistă multilateral dezvoltată", de asemenea, nu mai contează și probabil nu a contat nici măcar în ziua de 22 decembrie cînd domnul Ion Iliescu s-a așezat în fruntea celor ce luptau pentru a ne elibera de unul din cei mai sîngeroși dictatori comuniști din lume. Că milioane și milioane de oameni nu numai din țara noastră ci de pe o mare parte a suprafeței pămîntului au suferit „binefacerile" comunismului nu mai contează. Că cercetînd istoria cu toată bunăvoința, n-ai să găsești o altă doctrină totalitară, pusă în practică cu o mai mare vigoare, este iarăși altceva.

De fapt, nici nu mai contează ceva.

Diferența dintre ceea ce a fost și ceea ce este e minimă. A murit comunismul, trăiască comunismul! Oricum pentru domnul Ion Iliescu e tot una. Și sînt mulți care consideră că în România nu s-a instaurat democrația. Ce eroare! Iată că în fruntea noastră se află iarăși un comunist. Ce mai putem spune de așa democrație?

NICOLAE MACOVEI

www.corneliucoposu.ro

CITITORI, AVEȚI CUVÎNTUL!

Oameni care au nevoie de ajutor

D-na Aspazia Circiu, bătrînă și bolnavă, femeie simplă din satul Falcău, comuna Brodina, județul Suceava, a bătut cale lungă pînă la București și a trecut și pe la noi la redacție. Era într-o stare sufletească apropape de disperare. Cu lacrimi în ochi ne-a spus : „Două fete am avut și amîndouă mi-au murit". I-au rămas astfel, în creștere doi nepoți : Juravle Cristinel Adrian, de 10 ani, și Soroscu Loredana, tot de 9 ani.

„Pînă acum a fost cum a fost. I-am crescut cu greu. Dar acum m-am îmbolnăvit și nu mai pot face față".

Pe Cristinel l-a dat la un cămin de copii din Suceava, de la vîrsta de 3 ani. Azi este la Școala ajutătoare Liteni, Suceava. „Mi se rupe inima cînd mă gîndesc că a trebuit să-l smulg de lîngă mine și să-l arunc între străini. Dar n-am avut încotro".

Mama Loredanei a decedat pe 2 iulie 1983 și de atunci se află în întreținerea bunicilor materni — Ioan și Aspazia Circiu. Deci Loredana e un copil semiorfan, lipsit de îngrijirea părintească. Pe tatăl ei nu-l interesează soarta propriului copil.

Începînd din 1983 bunica a cerut ajutor financiar pentru nepotica ei. Dar nu a rezolvat nimic. Anul acesta s-a prezentat și la oficiul „Prevederi sociale" (fondus atunci de FSN) din Suceava, unde a lăsat o declarație care pe scurt situația fetiței. Declarația nu a fost nici măcar înregistrată.

Cum este posibil ca un om necăjit să fie tratat astfel cu indiferență, și să se profite de neștiința dînsei în probleme administrative ? Familia are nevoie de ajutor ! Cine se oferă ?

Să-și doarmă somnul de veci

Mă numesc Amarii Constantin, am 64 ani, locuiesc în Valea Călugărească — Prahova și am ascultat interviul domnului Ion Iliescu, acordat TVRL din 15.03.1990.

Printre altele, m-a surprins în mod neplăcut zelul pe care-l depuneți în a salva prestigiul fostului p.c.r. zicînd că pe lîngă cei 4 milioane de membri ar mai fi avut fiecare din ei cîte 3—4 simpatizanți în familie. Deci, din populația țării, mai mult de jumătate ar fi susținut p.c.r.-ul. Interesantă optică.

Dar, dacă din cei 4 milioane membri p.c.r. nu au simpatizat toți cu ei, unii fiind înscriși cu forța — ca la colectivizare — cum stăm cu calculele dvs. matematice ?

Numai eu de cîte ori nu am vrut să-i rup soției mele carnetul p.c.r., pe care nici nu-l ținea în casă. Și ca mine, sigur au fost și alții. Deci, să fim mai reali în aprecieri și să lăsăm p.c.r.-ul să-și doarmă somnul celor de veci ; iar susținătorii să pună mîna pe treabă în mod cinstit, fără propagandă cu iz p.c.r.-ist.

Furt de alocație

De la cooperativa „Cartonajul" din București, am aflat o veste surprinzătoare (în sens negativ) în legătură cu acordarea alocației de stat pentru copii. Cele care urmează ne-au fost relatate de Baboi Emilia, angajată în această cooperativă, care are un copil de 9 luni și se află în concediu de maternitate. Nu i se acordă alocația pentru copii, deoarece, i se comunică, decretul cu pricina nu specifică faptul că în perioada concediului de maternitate are dreptul să obțină alocația, în genere, concediul fiind considerat o întrerupere a activității.

Dar salariul îl primește, vechimea este neîntreruptă, deci normal ar fi ca și alocația să o primească.

Am consultat și noi un avocat, care ne-a arătat decretul cu pricina, și am putut vedea că nu există nici un impediment pentru a beneficia pe timpul concediului de maternitate și de alocația pentru copii. Deci îi rugăm pe cei de la cooperativa „Cartonajul" să mai citească o dată, ceva mai atent, decretul respectiv, pentru a putea acționa în sensul firesc și legal.

Justiție inegală

Doamna Alexandrina Bălău este, din 1985, proprietara unui mic magazin pentru confecționarea și vînzarea de flori artificiale. Recent, odată cu legiferarea noilor deschideri înspre privatizare și cu sprijinirea liberei inițiative în cadrul comerțului particular, s-a gîndit, firesc, să-și lărgească sfera de activitate. Drept pentru care, la data de 2 februarie a.c., s-a prezentat la Circumscripția financiară a sectorului 1 București și a cerut ca în baza Legii 54/1990 să fie cuprinsă în autorizația sa și comercializarea de articole vestimentare și cosmetice. A comunicat deci în mod legal toate amănuntele necesare, cantitățile obiectelor pe care urma să le valorifice (fiindcă soțul dînsei fusese de două ori în Turcia și adusese de acolo tricouri, săpunuri și compleuri de damă) și a cerut să i se stabilească impozitul. Taxa către stat urma să fie stabilită în termen de cîteva zile (poate săptămîni), dar în acest timp Alexandrina Bălău și-a deschis noua vitrină și a început să-și livreze marfa.

De reținut este faptul că nu putea fi acuzată de delict întrucît cantitățile declarate la Circumscripție erau aceleași cu cele înregistrate de către oficialitățile vamale bulgare în pașaportul cu care dl. Bălău intrase din Turcia. Și apoi, Circumscripția financiară putea să-i oprească taxa și după epuizarea totală a mărfii, întrucît fixarea acesteia se făcea după cele declarate în scris.

Cu toate acestea, la 12 martie, poliția circii 1 a sectorului 1 a făcut două descinderi la magazinul și domiciliul familiei Bălău și i-a confiscat toată marfa străină, acuzînd-o de speculă.

Nedreptățiți și revoltați și de asemenea deciși să facă orice acte de protest pentru a-și dobîndi îndreptățirea, cei doi mici comercianți vin și ne ridică nouă cîteva întrebări grave : oare de ce încurajează organele de ordine, prin indiferență și toleranță, activitatea atîtor bișnițari dubioși, care comercializează sub ochii atîtor reprezentanți ai ordinii publice mărfuri străine nedeclarate (și nedeclarabile) prin cartierele și oboarele de duminică ale Bucureștilor ? Oare de ce își poate permite poliția să fie părtinitoare ? De ce își echilibrează tăcerea, complicitatea și pactul cu diavolul căutînd niște țapi ispășitori și lovind cu brutalitate inclusiv în cazuri aflate pe căi de legalitate ?

Un caz exemplar

Cazul doamnei Adela Serban, care s-a prezentat la redacția noastră, nu este unic, ba dimpotrivă, unul comun ; îl redăm succint tocmai fiindcă este exemplar, este reprezentativ pentru o dramă, nepăsare și „lipsă" de soluții caracteristice.

Adela Serban, mamă a doi copii, a locuit pe șoseaua Chitila într-o casă cu totul necorespunzătoare. Îndelungatele ei apeluri la forurile competente au rămas fără răspuns ; drept pentru care, în luna noiembrie a anului 1989, a ocupat imobilul care se afla nelocuit pe str. Jimbolia nr. 82. Cu toate că a făcut mai multe cereri să i se acorde legal acest spațiu, nu a primit un răspuns pozitiv, iar la data de 7 martie a.c. locuința respectivă a fost repartizată unui alt cetățean. Familia Serban a ajuns practic să trăiască sub cerul liber („refugiază-te dragă la rude", i s-a spus la ICRAL), deoarece, între timp și mizera încăpere din Șoseaua Chitila devenise inabordabilă, fiind demolată.

Și totuși, cazuri de genul acesta se impun a fi rezolvate. Ce s-ar putea face ? (Desigur, ne adresăm organelor „competente"). **(VICTOR CLONARU-BĂLGESCU)**

Tot despre locuințe

În interviul acordat unui grup de ziariști de către viceprimarii Capitalei în data de 10.03 a.c., și televizat, printre multiplele probleme care s-au ridicat, s-a discutat problema spațiului locativ ; evidențiindu-se lipsa de locuințe. Problema s-a discutat în mod foarte superficial, ne scrie cititorul M. Simion, fapt care generează următoarele întrebări :

1. De ce nu s-a vorbit nimic despre spațiile „gospodăriei de partid", care la 31.12.'89 aveau libere 5 000 de locuințe, unde sînt și pentru cine sînt pregătite ?

2. În aceeași situație sînt toate spațiile de cazare din stațiunile de odihnă ale aceleiași „gospodării de partid".

3. De ce gospodăria de partid funcționează și în momentul de față cu aceeași conducere : „Director tov. Sandu Homată" și alții.

4. Cine păstrează, cine manipulează aceste spații, pentru cine și cu ce scop ? Deoarece se cunoaște foarte clar că această instituție a devenit suprastructura aparatului ceaușescu.

5. Oare și-a schimbat numai denumirea, așezînd la poartă o altă firmă ? Mai lipsește tov. Ghere, „patronul gospodăriei de partid".

Opinie

Dl. Daniel Iancu ne rugă să-i facem publică următoarea opinie :

„Știm cu toții cine a fost și pe unde a umblat „tov" Badea, șef de cadre la IMGB și prim secretar la sectorul 2, dar nu știu unde este și ce face el acum. De altfel, știm : Marin Enache, fost consilier al lui ceaușescu și văr prin alianță cu susnumitul, este cel care l-a propulsat pe licențiatul la faimosul ștefan gheorghiu.

Știm ce fel de „cadre" a produs „ștefan gheorghiu" : susținătorii „cincinalului în trei ani și jumătate" și al „celui mai bun economist din lume" — ceaușescu adică ;

Pe lîngă faptul că sîntem atîția oameni pe care Badea ne-a înjosit, ne-a umilit, adăugînd și faptul că incompetența profesională a unor oameni ca el este de nemăsurat, cred că este bine să nu se mai audă niciodată de el și nici de ceilalți foști prim secretari ca el».

Lupi deveniți paznici

Sînt avocatul pensionar Ion Dragomiroiu, căruia citirea articolului din „România liberă" cu titlul „Completări la o biografie" publicat la data de 8 martie 1990, mi-a trezit vechi amintiri dureroase. Amintiri din anii 1950—1952, cînd, ca tînăr apărător al legii în Baroul Ilfov, am fost constrîns să particip la odioasele procese inscenate foștilor membri ai partidelor istorice și intelectualității române.

Îmi aduc ca și acum aminte cînd, cu 3 ore înainte de intrarea în instanță, dl. George Carpet, tînăr ofițer de securitate, mă soma cu pistolul pe masă, îmi aducea aminte că „tînăra democrație are nevoie de oameni de încredere și trebuie să înlăturăm burghezia și exploatarea capitalistă". Mi se dicta pledoaria, mai exact spus acuzația împotriva căruia în fapt trebuia să-l apăr. Iar în completul de judecată apărea un tînăr procuror militar, subțiratec, pe numele său Theodor Vasiliu, nimeni altul decît actualul președinte al Curții Supreme de Justiție, iar ca președinte ex-ministrul de justiție Adrian Dimitriu care. În prezent, își consumă liniștit pensia de aproape 8 000 lei. Dacă în calitate de avocat trebuia să îmblînzesc cît de cît „acuzarea forțată", întotdeauna procurorul Theodor Vasiliu cerea pedeapsa cu moartea sau, în cel mai bun caz, munca silnică pe viață ; președintele Adrian Dimitriu era „mărinimos", aminind execuția sau comutînd pedeapsa cu detenția pe viață.

Am crezut și am sperat că acești oameni și faptele lor au trecut pentru totdeauna în trista istorie a dictaturii comuniste, dar iată că în aceste zile cînd democrația noastră este la începutul ei, acești oameni condamnați de istorie, apar într-o ipostază nedemnă pentru ei și pentru întreaga democrație românească. Fostul killer, procurorul Theodor Vasiliu, culmea ironiei, este numit președinte al Curții Supreme, iar ex-ofițerul de securitate George Carpet se autoalege președintele Uniunii Juriștilor Democrați.

Cu alte cuvinte, lupii devin paznici ai stînii. Este oare just și normal ? Ce ziceți domnilor „juriști democrați" ?

Nemulțumiri la I.P.B.

Un grup de muncitoare de la I.P.B., în numele cărora semnează Klingler Victoria, Popa Constanța, Ispas Maria, Cojocaru Ecaterina, Nicolae Ioana, Nicu Rodica, Dinu Beatrice, Brziceanu Nina, Novi Elena, Morar Irina, Rusu Elena și Burduloiu Elena, ne aduce la cunoștință că abuzurile administratorilor Ionescu Constantin și Serbănescu Alexandrina sînt insuportabile. Realegerea în vechile funcții, ale acestor administratori, n-a făcut decît să-i încurajeze.

Într-o ședință a F.S.N. din I.P.B., la începutul lunii ianuarie, salariatele și-au exprimat dorința de a-i schimba din funcție pe cei doi ; dar în focul transformărilor care au avut loc la I.P.B. la nivelul cel mai de sus, dosarul cuprinzînd doleanțele muncitoarelor „s-a pierdut".

Pe această cale, sperăm să ajungă la cunoștința noii conduceri a I.P.B. (care probabil nu e informată), situația salariatelor din subordine, care doresc să-și aleagă liber, în mod democratic, pe cei meniți să-i conducă.

Tristețe continuă

Domnul Viorel Lunică a început în 1957 un lung calvar al suferinței continue. A fost arestat și închis de nenumărate ori pe motive politice, a fost exclus din armată și i s-au confiscat medaliile de erou, și-a căutat mult dreptatea și s-a ales totdeauna doar cu necazuri, i s-au confiscat toate bunurile din casă, ba a ajuns și condamnat la moarte. Abuzuri comuniste, care l-au dus la sărăcie, la marginalizare socială și morală. A pătat o carieră militară din pricina atitudinii sale, are o pensie mizeră, insuficientă și măcar pentru recuperarea „Stelei Republicii", care îi aducea cîteva sute de lei la pensie, ar trebui sprijinit de opinia publică și de organizațiile competente și temerare.

Pînă atunci, dl. Lunică este o tristețe și suferință continuă.

Refuz și abuz

Camburu Aurică din Afumați, șofer profesionist, era recunoscut înainte de revoluție ca opozant al regimului.

Fiind unul dintre cei mai activi participanți la Revoluție, el a fost propus de săteni să facă parte din F.S.N. Dumnealui n-a acceptat să activeze alături de vechile „notabilități" ale comunei, și atunci, pe 27 decembrie, notarul l-a chemat telefonic pe sg. major Voicu de la poliție, care a venit și i-a luat domnului Camburu permisul de conducere și legitimația, amenințîndu-l că „îl leagă". De trei luni dînsul este în concediu fără plată. Are trei copii minori și soția nu lucrează.

La Capitală colonelul Zbenghea a recunoscut abuzul și a cerut celor din Afumați să-i restituie permisul. Dar dînsul refuză să-l ridice pînă cînd cineva nu-i va plăti despăgubiri pentru cele trei luni în care n-a lucrat. Domnul Camburu speră că glasul opoziției va avea ecou.

Dispreț și impertinență

Doamna Stanciu Maria a vrut să se reangajeze ca gestionar, după 9 ani, la I.C.L. — Tutunul. În 1981 i se desfăcuse contractul de muncă pentru absențe nemotivate, conform articolului 130 litera l. măsură care are o valabilitate de 6 luni. După o mulțime de formalități în vederea angajării, mai avea nevoie de aprobarea fostului C.O.M., actualmente botezat „Consiliu de administrație". Redăm o frîntură din dialogul ce se purta în acel birou în momentul intrării doamnei Stanciu, cînd personalul comenta presa :

— „Vai ce critică F.S.N.-ul. Dacă nu cîștigă în alegeri sîntem în pom. Nu ești cu F.S.N.-ul ? (i s-a adresat șefa personalului doamnei Stanciu).

— Nu, nu fac politică.

— Asta e țărănistă, ce-o căuta la noi, trebuia să meargă la Conosu".

Din acel moment sentința a fost dată : „Dacă tot ați stat 9 ani, puteți aștepta privatizarea".

Între timp, pe coridor, muncitori necalificați își așteptau rîndul la angajare.

Fotografii de la cititori

În parc, în așteptarea unor zile mai bune

Foto : ION PANAIT

Replică la replică

În baza dreptului la replică, subsemnatul Dumitru Tănase vă rog, stimate domnule director, să publicați în ziarul pe care-l conduceți cele care urmează :

În „Dreptatea" din 10.03.1990, dl. prof. Paul Cornea ruga să fie dat un răspuns la o afirmație — pe care o consideră calomnioasă — cu privire la persoana sa. Citez : „Într-un pasaj al articolului „Sîntem alături de studenți" de C. A. Cociașu, apărut în „Dreptatea" din 3 martie 1990, care uzează de metoda amalgamării, cu o patentă rea credință, se afirmă că aș fi predat în facultăți „Cursul de istorie a partidului comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice". Este o minciună sfruntată, n-am făcut niciodată un asemenea lucru». Închei citatul, adăugînd însă :

La o vîrstă mai înaintată, oamenii mai pot uita unele fapte recente ; dar pe cele din tinerețe le trăiesc cu fidelitate pe tot parcursul vieții. Iar evenimentele legate de profesie nu cred că sînt cele mai de pe urmă. Iată de ce, eu pot să depun o mărturie pe care cred, de altfel, că nici memoria dl. P. Cornea, dacă ar fi fost onestă, ar fi putut-o face.

Un grup de studenți ai Institutului Politehnic bucureștean, seria 1949—1953, „am beneficiat" din plin de cursurile de marxism-leninism, ținute în aula Facultății de drept de către conf. Paul Cornea. Bibliografia de bază în acea perioadă era „Cursul de istorie a partidului comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice". Personal, împreună cu mulți alții, am susținut examenul la această materie chiar cu dl. P. Cornea. Oare fostul conferențiar de marxism-leninism din acea perioadă nu este unul și același cu prezentul istoric al literaturii române de la Universitatea București ?

Această pagină, sub acest titlu, va sta la dispoziția domniilor voastre, la dispoziția ideilor, atitudinilor și doleanțelor domniilor voastre.

Tot ce vine întru întîmpinarea și îndepărtarea neajunsurilor, abuzurilor și durerilor omenești își va găsi aici ilustrarea și glasul pînă acum oprimat ori neascultat în altă parte.

Adresați-vă redacției ziarului nostru cu toată încrederea, aducîndu-ne însă numai date verificate și verificabile, pronunțîndu-vă cu responsabilitate față de cuvîntul scris, care poate deveni o forță, poate mobiliza sau intimida, poate clădi sau dărîma.

Fie că evidențiați o problemă strict personală, fie că vă referiți la un neajuns social, trebuie să fiți siguri că gestul domniilor voastre este important și pentru ceilalți, pentru noi toți. Fiți exemple ale dîrzeniei și ale omeniei ! Nu vom publica răuvoitoare atacuri la persoane, dar vom lua în seamă tot ce faceți în vederea renașterii și purificării morale, politice, sociale, economice.

Pagina aceasta se dorește a fi vocea dreptății împrumutată domniilor voastre, prin care domniile voastre veți contribui la stîrpirea răului, abuzului, disprețului și indiferenței dintre oameni. Luați cuvîntul cu curaj și dezvățați-vă de tăcere ! Deprindeți libertatea de a fi ceea ce sînteți și sporiți omenia, binele de pe lume, făcînd prin atitudinea domniilor voastre curat și lumină în preajmă.

Ziarul „Dreptatea" este la dispoziția domniilor voastre pentru ca dreptatea să devină bunul, frumusețea și averea tuturor.

Pagina aceasta va încerca să fie oglinda democrației românești, un univers al situațiilor, proceselor de conștiință și a bunăvoințelor românești, o șansă a luminii care se naște în România.

NOTE ȘI COMENTARII

Un S.O.S. din partea Partidului Socialist Liberal

Sînt un redactor șef fără ziar.

Cum este și firesc, Partidul Socialist — Liberal dorește (și aceasta de mult) apariția unui ziar propriu, care să-i facă publice punctele de vedere în cele mai importante (sau mai puțin importante) probleme ale actualității.

Un ziar care să poată prezenta integral platforma-program a partidului nostru, platforma care, acoperind (sperăm) toate domeniile vieții politice, economice, sociale etc., atît în perspectiva imediată cît și pentru viitor, este mult prea amplă pentru a fi cuprinsă în cadrul unei emisiuni T.V. de specific, pe care deja, în general, nu o mai urmărește aproape nimeni.

Un ziar care să poată scrie mult mai mult decît are timp să spună dl. Nicolae Cerveni, președintele partidului, în cele aberante 3 minute la care, prin „consens", au fost limitate luările de cuvînt în noul divan ad-hoc al țării.

Un ziar care să aducă la cunoștința tuturor corupția, abuzurile, ilegalitățile multor foști și în continuare actuali demnitari, păstrați în funcție ori chiar promovați de conducătorii provizorii dar cu tendințe de perenitate, cît și despre trecutul nu prea curat și nici prea promițător al unora ne care „emanația Revoluției" (F.S.N.) îi împinge spre vîrfurile conducerii politice.

Un ziar în care să apară materialele pe care le strîngem de mult, cît și cele care continuă să se strîngă neîncetat.

Un ziar prin care să luptăm pentru înfăptuirea scopurilor partidului nostru — Libertate, Adevăr, Democrație — care, în realitate arată cu totul și cu totul altfel decît sînt prezentate în publicațiile cu același nume.

Un ziar care să lupte pentru o societate nouă și nicidecum pentru una veche, spoită cu o „față umană".

În sfîrșit — un ziar de opoziție.

Pentru aceasta, avem sediu, avem redacție, avem materiale, avem surse de informare, avem tot ce ne trebuie, exceptînd un lucru : o tipografie care să ne primească.

Pretutindeni ne-am izbit de același refuz, motivat în același fel : lipsa spațiului pentru un nou ziar.

Este foarte posibil ca acest impediment să se datoreze poziției vădit contra F.S.N. a partidului (poziție pe care mult-doritul ziar al nostru ar putea să o motiveze, argumentat și fără echivoc) — dar aceasta ar însemna că Revoluția nu a făcut altceva decît să schimbe niște nume, menținînd aceleași condamnabile structuri și mentalități.

În afara acestei explicații, să zicem obiective, ar mai putea exista și una subiectivă : invazia peste măsură de ziare particulare, cea mai rentabilă afacere a acestui început de an, a dus pentru personalul tipografiilor la o selecție preferențială (refuz să comentez motivele) a ziarelor ce ajung la tipar. În aceste condiții, lucrătorii tipografi, oameni și ei, evident că în locul unui ziar de partid, preferă unul particular.

Sper însă că aceeași lucrători tipografi, tot oameni fiind, au și un elementar sentiment patriotic, și atunci poate vor înțelege că mult mai important este interesul general, pentru care luptăm noi, decît meschine interese materiale, personale, de moment.

Partidul Socialist-Liberal a ajuns în situația ca, în loc de un ziar, să lanseze un S.O.S. : ajutați-ne să apărem !

Avocat DAN CRISTIAN IONESCU
Partidul Socialist Liberal

Lozul (ne) cîștigător

În ziua de 16.03.1990, Sindicatul LOTERIA a organizat greva generală a tuturor salariaților din Sucursala municipiului București.

Prezenți în incinta sediului Centralei Administrației de Stat Loto Pronosport, am constatat prezența cîtorva sute de demonstranți din SMB, cei din sucursalele de provincie nefiind informați de o conducere grijulie, ca și la precedenta manifestație din 28.02.1990.

Manifestanții purtau pancarte și scandau lozinci de genul : „Vrem demisia lui Lăptoiu" ; „Păcăliți acest popor cu Lozul neciștigător" ; „Jos cu sefii compromiși și cu foștii comuniști" și „Sindicatul Loteria nu admite ilegalități".

Sindicatul, înființat prin hotărîrea nr. 238/14.02.1990, își prezintă pentru prima dată revendicările pe data de 28.02.1990.

Demonstranții au stat în ploaie la acea dată, liderii sindicatului care au prezentat revendicările conducerii fiind dați afară de către directorul general Avram Lăptoiu.

Cerințele sindicatului Loteria, exprimate în data de 28.02.1990, au fost :

— Schimbarea conducerii actuale din Sucursala municipiului București, adoptată cu majoritate de voturi în 5.02.1990 și anulată în mod abuziv de directorul Avram Lăptoiu.

— Confirmarea prin vot secret a directorului general.

— Îmbunătățirea condițiilor de muncă și salarizare ale tuturor salariaților.

— Majorarea procentului cîștigurilor pentru participare care se pretinde a fi de 39,5 la sută, în realitate el fiind de 33,5 la sută, cifră necomunicată oficial în scopul dezinformării, la 50 la sută.

— Creșterea remizei să se stabilească la 8 la sută.

La alegerile din 6.03.1990 (nerespectîndu-se data de 15.03.1990 care fusese stabilită anterior pentru acestea) s-au prezentat buletine de confirmare a directorului în funcția de director general, numai cu numele, funcția și titlul : Buletin de vot. Nu există alternativă și nici contracandidat.

Dat fiind că nici una din revendicările grevistilor din ziua de 28.02.1990 nu a fost satisfăcută, sindicatul „Loteria" a organizat o nouă grevă în 16.03.1990. Nu s-au mai menținut printre revendicări primele două, deoarece actuala conducere s-a ales pe 6.03.1990 și refuză să discute cu sindicatul Loteriei ; în plus a încercat să dezinformeze opinia publică prin articolul din ziarul „Adevărul" publicat la data de 01.03.1990.

Din acest motiv, grevistii au cerut demisia directorului Avram Lăptoiu care și-a pierdut orice credibilitate.

La ședința care a avut loc în urma grevei din 16.03.1990, problema demisiei directorului Lăptoiu, evitată atît de adjunctul ministrului, dl. Goga, cît și de director însuși, a fost pusă cu foarte multă agilitate de reprezentanții grevistilor, însă nu s-a găsit rezolvarea, ci doar amînarea.

Sosirea ziaristului Petre Cristea de la „Adevărul" — cel care publicase la 01.03.1990 articolul „Dintr-o dată lozul cel mare ?" : a tulburat spiritele, căci acel articol avea menirea să-i dezinformeze pe cititori cu privire la realitatea celor petrecute în ziua de 28 februarie 1990. Articolul a fost scris de P.C. după o consultare „între 4 ochi" cu directorul Lăptoiu. De altfel, și în ziua de 16 martie 1990 P.C. fiind recunoscut de manifestanți și întrebat de ce a dezinformat prin articolul domniei sale, acesta a răspuns violent.

Dezmințirea pe care dl. Ermin Daniel, membru în Consiliul de conducere al sindicatului, a prezentat-o ziarului „Adevărul" pe 5 martie a.c., înregistrată cu nr. 1338/5.03.1990, nu a fost publicată.

Dl. Limbăsanu Gheorghe, liderul sindicatului „Loteria" a rugat ziarul „Dreptatea" să înscrieze următoarele :

„Nici unul dintre sindicaliști nu a chemat ziariști de la „Adevărul", lucru care l s-a spus și domnului Petre Cristea.

Dl. Ani Constantin, referent principal de specialitate la Serviciul propagandă, fost ziarist, a invitat la greva din 28 februarie un ziarist de la „Libertatea" și pe Petre Cristea de la „Adevărul", pe care îl cunoștea de pe vremea cînd era el însuși ziarist. În urma articolului din 1 martie „Dintr-o dată lozul cel mare ?", în dezacord fiind cu cele scrise de dl. Petre Cristea, dl. Ani Constantin declară : Astăzi, la greva noastră din 16.03.1990 nu l-a chemat nimeni pe dl. P.C. de la „Adevărul". Ne-am sătura de „adevărul" lui.

La această întîlnire s-a hotărît pensionarea actualului director general Avram Lăptoiu, spre mulțumirea grevistilor care cereau de jos — demisia. De asemenea, urmează să se poarte discuții în minister cu departamentele de specialitate.

Cunoscînd cifrele de „afaceri" din anul 1989 care au ajuns la aproape 500 milioane lei, lăsăm la aprecierea cititorilor care „beneficiază în mare parte" de lozul „cîștigător, să tragă concluziile ce se impun asupra situației create în Administrația de Stat Loto-Pronosport.

DORA MEZDREA
PAUL SILAEV

ARHIVELE NAȚIONALE ISTORICE CENTRALE

Piața Victoriei : 21 martie, orele 15—16

Un grup de demonstranți de la I.M.G.B.

Lozinci : „Sîntem cetățeni români, deci limba română este oficială", „Dorim o prietenie sinceră cu naționalitatea maghiară", „Maghiarii din România sînt frații noștri, nu încercați să ne dezbinați", „Granițele țării nu se vor modifica decît cu prețul vieții noastre", „Fără separatism", „Nu șovinismului, naționalismului, violenței", „Ungurilor din România, aceleași drepturi cu ale românilor din Ungaria", „Cinste celorlalte naționalități care au dovedit patriotism și civilizație".

Scurte dialoguri în Piața Victoriei :

R : Credeți că majoritatea maghiarilor din Transilvania sînt responsabili pentru ceea ce se întîmplă acum acolo ?

— Nu, cred că mulți dintre ei sînt cetățeni români, cinstiți și care știu românește. Așa cum am trăit plină acum în bună înțelegere, deși am fost chinuiți cu toții, ar trebui să trăim și în continuare, de fapt mult mai bine.

— Cum vi se pare comunicatul d-lui Iliescu din seara zilei de 19.03.'90 ?

— Cred că fiecare cetățean a înțeles așa cum i-a convenit. Nouă ni s-a părut o invitație la calm și responsabilitate (Diaconescu Aglaia, IEPER).

O doamnă de naționalitate maghiară, cu domiciliul în București.

— Sper că înțelegeți că dezinformarea funcționează ca pe vremea lui ceaușescu. Dl. Iliescu a anunțat în 24—25 ianuarie (mi se pare) că în Ardeal sînt niște mișcări separatiste. S-a realizat o dezbinare și între români, dar cînd dezbinarea se produce între naționalități este tragic. Și asta, s-a întîmplat, din păcate.

— După părerea dvs. cine este vinovat de ceea ce s-a întîmplat în Tg. Mureș ?

— Aceeași securitate a făcut dezbinarea și în timpul lui ceaușescu.

— Ce credeți că se poate face acum ?

NU șovinismului

— Nu știu dacă nu este prea tîrziu. Cred că dl. Iliescu, sau dl. Roman ar fi trebuit să se deplaseze personal în Ardeal la sfîrșitul lui ianuarie. Poate că încă ar mai fi putut să atenueze patimile dacă s-ar fi deplasat în una din zilele precedente la Tg. Mureș. Acum nu știu ce se mai poate repara.

— Vreți să vă prezentați ?

— Nu.

— Din informațiile pe care le-am primit telefonic la redacția din Tg. Mureș, radioul în limba maghiară dezinformează populația în aceste momente. Dvs. ce informații aveți ?

— Nu am.

Lozinci de la IMRA : „Nu vrem să împărțim țara", „Ardealul a fost, este și va fi românesc", „Jos instigatorii", „Mureș, Mureș nu uita, România-i mama ta", „Fără șovinism".

— Mă numesc Gheorghiță Marcuriu Marian, sînt din București, am fost ieri în Tg. Mureș exact pentru a vedea ce se întîmplă acolo. Am fost deținut politic și eliberat după revoluție. Venind din Tg. Mureș pot să afirm că din păcate zvonurile pe care le auzisem sînt foarte adevărate : sînt români înjunghiați, sînt români cu mîini tăiate de topor, capete sparte : steagul pe care îl țin acum în mînă (tricolorul) este steagul rupt de la sediul unui partid de către unguri : ungurii strigau că Ardealul e al lor și că va fi întotdeauna și că toți românii merită să fie jupuiți de vii.

— Ce impresie aveți ? Cei ce comit aceste acte de violență sînt majoritatea maghiari din Tg. Mureș sau reprezintă o minoritate extremistă ?

— Ar fi fost bine să fie numai elemente extremiste din Tg. Mureș, straniu este că sînt mulți alții veniți din alte părți. Deși e grav ceea ce afirm, pare a fi o coalizare, am văzut acolo un ungur venit la ruda sa din Cisnădie și care spunea că Ardealul este al maghiarilor. Așa cum ei sînt solidari ar trebui să fim și noi. Pentru prima oară sîntem aici, nu pentru a manifesta împotriva Frontului. Vrem doar libertatea și independența României.

— Au fost distruse toate sediile partidelor politice din Tg. Mureș ?

— Majoritatea. Se spune că au intrat maghiarii terorizați de români să se adăpostească în sedii. Dar au intrat pe la ora 12 (ieri 20.03.90) cu rîngi, topoare, coase... sîntem pe vremea hunilor, a lui Attila ?!

O studentă la filologie care plîngea în apropierea demonstranților :

— Ce părere aveți de evenimentele din Transilvania ?

— Nu știu dacă este cazul să mă întrebați. Sînt unguroaică.

— Cu atît mai bine. Nu știu dacă aveți sau nu sentimente șovine. Eu nu am și încerc să fiu obiectivă.

— N-am avut niciodată sentimente șovine. Părinții mei sînt ardeleni amîndoi. Eu sînt născută și crescută în București. Majoritatea prietenilor noștri sînt români.

— Ce credeți deci despre ce se întîmplă în Ardeal ?

— Nu știu ce să vă spun. Am fost de atîtea ori în Ardeal, unde am rude și mă ulmeste ce se întîmplă.

— Și care credeți că sînt cauzele acestor evenimente și ce rezolvare vedeți ?

— Cred că n-o să se rezolve niciodată în modul ăsta. Șovinii sînt de ambele părți. Dar cunoscîndu-i pe oamenii de acolo nu-mi vine să cred că s-a putut ajunge aici. Nu știu care sînt cauzele. Poate faptul că atîția ani de zile au tăcut toți...

— Vedeți posibilă o dezlipire a unei părți a Ardealului ?

— Dar credeți că se gîndește cineva la asta ?

— Există o puternică propagandă ungurească în occident în acest sens.

— Poate cineva să fie făcut răspunzător de faptele altuia ?

— De ce ați plîns ?

— O descărcare nervoasă. Și pentru că îmi pare rău că s-a ajuns aici.

— V-ați simțit vreodată persecutată din cauza naționalității ?

— Nu.

— Manifestația de acum vi se pare șovină ?

— Nu. Deloc. Totuși nu înțeleg : ce înseamnă „Ardealul e al nostru ?".

— Înseamnă al nostru, al României.

— Al României, deci nu al Românilor.

— Al României, deci nimeni nu are dreptul să spună românilor sau să-i facă să simtă că nu sînt la ei acasă în Ardeal.

— Bineînțeles. Dar cum ne-am putea gîndi la asta ?

— Vreți să vă prezentați ?

— Nu.

ȘERBAN MADGEARU

Ședința Organizației muncitorești centrale

Dl. Ion Lambru, președintele organizației, deschide ședința evocînd memoria celor doi mari luptători pentru idealurile poporului român, Iuliu Maniu și Ion Mihalache.

Pe același linie se înscriu și supraviețuitorii prigoanei comuniste din anii 1945/46, care a determinat mulți dintre ei ca după ispășirea pedepselor să-și părăsească țara, dar să-și continue activitatea culturală și de rezistență în exil.

Unul dintre aceștia este și dl. dr. Alexandru Bratu, care luînd cuvîntul explică conceptul de libertate în viziunea societății americane. În încheiere referindu-se la situația actuală din România, față de cea din 1945/46, care este tot așa de apăsătoare, speră ca prin eforturile tineretului și simpatia maselor de care ne bucurăm să ne aducă victoria în alegeri.

Dl. av. Aristotel Alexandrescu, conducătorul cercului de studiu dezvoltă subiectul „Moneda și inflația". În acest cadru după ce face un scurt istoric al monedei și funcțiilor sale, tratează inflația de la cauzele pînă la consecințele ei pe piața universală și națională.

Dl. Teodorescu Dumitru, secretarul general al organizației, vorbind despre România în contextul politic actual politica externă și internă, subliniază suspiciunea și echivocul girantului administrativ, comentate de presa internațională.

Dl. ing. Dan Stănescu prezintă o serie de preocupări desfășurate în cadrul cercului de studii referitor la elaborarea platformei învățămîntului și industriei, subliniind opțiunea tinerilor economiști și ingineri, care vizează promovarea unui învățămînt democratic și a unui plan de privatizare pe etape, spre a se evita fenomene destabilizatoare în perioada de tranziție.

Dl. Victor Răducanu evidențiază o serie de constatări privind intensificarea campaniei electorale, dificultățile întîmpinate cu difuzarea presei în mediul rural cît și actuala dramă a exodului românilor spre occident datorită confuziei și neîncrederii stîrnite de acei care mențin încă vechea structură a puterii.

Dl. prof. Tudor Crăciun, dintr-un sat de la poalele Stînișoarei, ctitorie de patru secole de pe plaiurile pitorești ale Sucevei, prezintă situația după revoluția din decembrie unde populația din zonă cuprinzînd peste douăzeci de așezări, a rămas într-un complet anonimat, izolare și confuzie. Acest fapt a determinat-o să ceară descentralizarea și a proprietății agricole.

În încheiere dl. Ion Lambru a răspuns celor prezenți și propune ca pe viitor materialele în discuție să fie în prealabil depuse spre selecționare la biroul organizației.

Următoarea ședință se va desfășura joi, 22 martie a.c. orele 17—19.

Av. D. TEODORESCU

Asociația culturală „Pro Basarabia și Bucovina"

Comemorează la 27 martie 1990 orele 18, în Sala Ansamblului Artistic „Rapsodia Română", strada Lipscani nr. 55, București, cea de a 72-a ANIVERSARE A REUNIRII BASARABIEI CU ROMÂNIA.

Intrarea este numai cu invitații care pot fi obținute la Sediul Asociației din strada Alexandru Donici 32, telefon 19.31.26.

La comemorare sînt invitați în mod special membrii comitetelor de conducere ale partidelor politice din țară.

•

Organizează în ziua de duminică, 25 martie 1990, un pelerinaj creștinesc la mormintele de la cimitirul Cernica ale foștilor membri ai Sfatului Țării din Chișinău, Pan Halippa, Ion Pelivan, Nicolae Suruceanu, Elefterie Siniciiu, Anatolie Moraru, Gurie Grosu și alții.

Două autobuze special închiriate vor pleca din Piața C.A. Rosetti la ora 14,00.

Secretariatul

Demonstrație studențească

Miercuri, 21 martie ora 2 noaptea. Cîteva sute de studenți aflați în complexul studențesc Grozăvești — scandau : „Veniți cu noi", „pentru Ardeal", „Românii își cer drepturi etnice în propria lor țară", „Murim, murim, luptăm, Ardealul apărăm", „Egalitate, dar nu asuprire". Pînă la ora 3 au ieșit din cămine și alți studenți alăturîndu-se demonstranților. Se cîntă : „Treceau batalioane române Carpații", „Deșteaptă-te române" și „Hora Unirii". Un student anunță că o mare parte dintre statuile reprezentative ale neamului nostru au fost pîngărite. Se scandează : „Avram Iancu pîngărit". Se cere ca întreaga coloană de demonstranți să se îndrepte spre Piața Victoriei.

Din nou se anunță că un număr mare de cetățeni maghiari veniți din satele din preajma orașului Tg. Mureș, terorizează populația românească, înregistrîndu-se numeroși răniți. Studenții scandează : „Ardealul e al nostru", „Trăiască Avram Iancu". Se intonează din nou cîntecul „Treceau batalioane române Carpații". Unul dintre participanți se adresează colegilor : „Studenți, în numele fraților noștri de peste munți, în numele sfîntului tricolor românesc, să nu lăsăm să ni se fure Ardealul". La ora 3.25 coloana se îndreaptă spre Piața Victoriei în semn de protest față de măsurile șovine ale unor maghiari din Transilvania. Dimineața la ora 8, mii de persoane manifestează în fața palatului din Piața Victoriei.

SORIN CERIN

Comemorare

DORA MEZDREA

Pe 21 martie 1990 s-au împlinit 44 de ani de la asasinarea la Iași a studentului în medicină Sergiu Iacovlov, membru în comitetul de conducere al Tineretului Național-Țărănesc, amenințat în repetate rînduri, el și alți confrați „cu urmări grave dacă nu se lasă de politica manistă". Ziarul „Dreptatea", care apărea încă la acea dată, a încercat în repetate rînduri să facă lumină în cazul acestui asasinat politic. Și atunci, ca și azi, „Nimic nu-i zdruncină pe domnii de la conducerea partidului comunist. Singele care curge, victile sacrificate de fanatici"...

Ne alăturăm, cu ocazia acestei comemorări, recviemului din „Dreptatea" 27.III.46 care scria „Înșenunchiem la mormîntul studentului Iacovlov, ucis mișelește pentru credința sa în libertate și așteptăm ca indignarea opiniei publice să nu fie micșorată din cauza faptului că gloanțele au ales un suflet tînăr și nevinovat".

Mă bucur pentru voi

Toamna se numără bobocii ! Așa spun românii de pretutindeni, ori de cîte ori vine vremea culesului, ori de cîte ori evenimentele potrivnice așteptă eliminarea răului din viața publică, din sufletele înlăcrimate ale celor loviți de soartă.

Așa s-a întîmplat în toamna anului 1989, cînd oamenii Europei de Est, cu mic, cu mare au ieșit în stradă protestînd vehement împotriva ciumei comuniste înfiptă adînc, precum o lance otrăvită, atît în viața politică, cît și în sufletele și inimile populațiilor bolnave. A început numărătoarea erorilor comuniste, a crimelor săvîrșite de-a lungul anilor de cea mai crudă, de cea mai sălbatică ideologie care a existat pe suprafața Pămîntului nostru mare.

Urmare firească, au început să dispară unul cîte unul președinții dictatori, patroni odioși ai clanurilor comuniste, mai ascunși în spatele gratiilor, mai culcați în paturi albe de spital, mai căzuți sub ploaia plumbilor țîșniți din ura poporului. Doamne ! cît de mult mă bucuram pentru acele țări, pentru acei oameni care începeau să respire aerul proaspăt al Libertății, care pășeau timid pe lungul și anevoiosul drum al Democrației. Era extraordinar ! Stăteam cu urechea lipită de aparatul de radio și ascultam Europa Liberă cu sufletul la gură, ascultam știrile senzaționale care anunțau capotarea regimurilor comuniste într-o țară sau alta. Îmi simțeam ochii umeziți de lacrimi răzvrătite. Mă bucuram sincer, eram fericit !

Paroxismul stărilor mele sufletești a fost atins în momentul în care timișorenii au dat tonul muzicii funebre în țară, cînd Bucureștiul a răbufnit violent, lăsînd în urmă „golul de putere" (?) „umplut" prematur de comuniștii ce se vor reformatori. Fenomenul a fost similar celor petrecute în tot estul continentului, unde s-au format guverne provizorii, mai mult sau mai puțin comuniste, care au anunțat alegeri libere sau, cel mai nefavorabil caz se văd libere în afară. Și istoria se repetă. Zbuciumul intern, emoțiile apar din nou, dar în preajma urnelor de votare.

Acolo unde comuniștii erau atît de siguri pe succesul în alegeri al lor, în îndepărtata Nicaragua, dictatorul Ortega și bandele lui înarmate pierd alegerile într-o manieră categorică. Inima mea bătea să-mi spargă pieptul, La noi ce va fi oare ?

Vine ziua alegerilor în Germania de est. Comuniștii cu trompete și sloganuri demagogice vor să înșele marea masă a alegătorilor, considerați probabil, a la Brucan, timpiți de duzină, ușor de manipulat. Dar oamenii sînt oameni, oriunde în lume și au puterea lor de a înțelege și de a interpreta corect tot ceea ce se petrece în jurul lor. Astfel ei au dat votul pentru . Adevăr, Libertate și Democrație, iar prăpădiții de comuniști au fost nevoiți să se mulțumească cu numai 15,5% din totalul de voturi, suferind și aici o înfrîngere de zile mari, ceea ce a dat satisfacție maselor, ceea ce consfințește începutul dispariției reale a absolutismului est european. Sînt din nou fericit ! ; Inima mea cîntă din nou pentru ei ! La noi ce va fi oare ?

Sper din tot sufletul, ca la 20 mai, ziua alegerilor noastre, să se bucure pentru noi românii, ceilalți frați de suferință din Lagărul de Est, să cînte inimile lor pentru noi.

DODI DOBRE

Quod licet jovis !

Septembrie 1944. Odată cu ocuparea Țării de către armatele sovietice, Baroul de Ilfov a fost luat cu asalt de cei care în timpul generalului Antonescu, nu au putut să-și exercite profesiunea de avocat. În plus, cu această ocazie, un număr destul de mare care nu au fost niciodată avocați, dar pentru că au suferit, au fost primiți în barou.

Apoi, la adăpostul baionetelor învingătorului, ne-au dat afară din corpul nostru profesional, întronînd o nouă ordine, fără nici un drept, decît cel al forței.

La 22 decembrie 1989, puterea lor s-a stins.

Cei mai mulți dintre cei dați afară au murit. Supraviețuitorii chinurilor care păreau fără sfîrșit, au bătut la ușa corpului lor profesional pentru a se înlătura nedreptatea care li s-a făcut.

Au găsit ușa închisă !...

Am înțeles atunci valoarea acestui adagiu latin „Quod licet jovis, non licet bovis", *după categorisirea domnului Brucan.*

Avocat VICTOR CLONARU BĂLCESCU

COMUNICAT

Comitetul de inițiativă al Asociației Comercianților Liberi din România invită pe foștii comercianți din toată țara, indiferent de apartenența etnică, români, maghiari, germani, sași, evrei, armeni, macedoneni, turci sau alte naționalități, precum și pe toți tinerii care vor să acționeze în acest domeniu, să participe la ședința de constituire a asociației, care va avea loc duminică 25 martie 1990, ora 10, în sala mare a Casei de cultură a sectorului 2 din București, str. Mihai Eminescu, nr. 89.

ANUNȚ

Membrii Cercului de Studii pentru Transporturi, Telecomunicații, Turism, Servicii, precum și cei care au propuneri, în aceste domenii, sînt rugați să participe la ședința cercului ce va avea loc vineri 23 martie 1990, orele 16,30, la sediul central, camera 10.

Am fost chemat la Poliție !

În urma apariției mele la T.V.R.L. la data de 20.03.'90, împreună cu delegația conducerii P.N.Ț.-c.d., pentru a prezenta comunicatul dat de partid în legătură cu evenimentele de la Tîrgu Mureș, și situația din Ardeal în general, am primit în ziua de 21.03.'90, ora 11 —— la domiciliul meu — un telefon de la dl. lt. col. Gheorghiu — Poliția circulație.

Dumnealui m-a solicitat să mă prezint la Poliție pentru a da anumite declarații privitoare la un accident făcut la data de 19.03.'90 de un autoturism „Lada" de culoare roșie, cu numărul 11—B—701 sau alt număr apropiat (? ! ?).

Ținînd cont că asemenea „chemări" au mai avut loc (vezi cazul studentului Dan Ghinea, care nu s-a întors în mijlocul familiei decît după manifestația studenților și intervenția presei), am refuzat să mă prezint, solicitînd ca unul dintre lucrătorii Poliției să-mi verifice mașina, care se afla la sediul partidului.

Deoarece nici unul nu s-a deplasat, sînt înclinat să cred că solicitarea prezenței mele la Poliție a fost urmarea unei rele intenții.

NIȚĂ HORIA

Ambasadorul Indiei în vizită la partidele istorice din țară

Simbătă 10 martie, ambasadorul Indiei, dl. Iulio Francis Ribeiro și soția sa au vizitat sediile partidelor Național Țărănesc-creștin și democrat și Național Liberal existente în orașul martir.

Dl. ambasador s-a interesat de programele și platforma P.N.T.-c.d., cu precădere de perspectivele pe care acest partid le oferă țărănimii românești în comparație cu intențiile actualului guvern.

Domniile lor au declarat că vor să stabilească relații culturale strînse cu poporul român, materializate prin schimburi de formații muzicale și de dans, lectorate de civilizație.

Din partea P.N.T.-c.d., filiala Timișoara, au transmis mesaje de prietenie poporului indian d-nii Gheorghe Popescu și Gheorghe Urebie.

S-au menționat în discuții și numele unor mesageri ai culturii indiene, care prin eforturi deosebite și în condiții nu întotdeauna prielnice, au reușit totuși să familiarizeze tineretul român cu valorile civilizației indiene, cum ar fi distinsa profesoară, d-na Amita Bhose.

La despărțire, domnul ambasador a declarat că „am fost foarte bucuros să mă întîlnesc cu liderii diferitelor partide din Timișoara și impresionat de entuziasmul lor pentru democrație. India are un mare respect pentru măreața revoluție română care a început la Timișoara".

ȘTIRI EXTERNE

MOSCOVA. — Agenția TASS a dat publicității hotărîrea președintelui U.R.S.S. cu privire la măsurile suplimentare referitoare la asigurarea drepturilor cetățenilor sovietici și menținerea suveranității U.R.S.S. asupra R.S.S. Lituaniene. În hotărîre se arată că Consiliul de miniștri și organele locale ale deputaților poporului din R.S.S. Lituaniană, organele de menținere a ordinii să asigure respectarea prevederilor Constituției U.R.S.S. și a legislației țării pentru protejarea drepturilor și intereselor legitime ale cetățenilor U.R.S.S. care trăiesc sau se află pe teritoriul Lituaniei, trupele de grăniceri să ia măsuri pentru protejarea zonei de graniță de stat a U.R.S.S. care trece pe teritoriul Lituaniei și să se suspende decretul din 1975 privind dobîndirea și deținerea de arme de vînătoare, interzicîndu-se vînzările de arme în republică. Se fixează, de asemenea, un termen de șapte zile pentru predarea armelor de către populație organelor Ministerului de Interne și se cere ministerelor de externe și interne ale U.R.S.S. să intensifice controlul asupra vizelor cetățenilor străini la intrarea în Lituania și să supravegheze respectarea legilor sovietice de către cetățenii străini aflați în această republică.

SPORT

● Victorie spectaculoasă și meritată reputată de Dinamo împotriva lui Partizan Belgrad cu 2—0 (0—0) ieri la Titograd în Cupa Cupelor. Au înscris Lupescu (53) și Răducioiu (70).

● La Bilbao, selecționata noastră divizionară a terminat la egalitate 2—2, cu o selecționată bască.

● În cupele europene, în C.F.E. : Marsilia — Stredet 3—1, P.S.V. Einhoven — Bayer 0—1, Dnepr — Benfica 0—3 ; în C.C. Monaco — Veledolid 3—1 (după penaltyuri) ; în cupa U.E.F.A. : Anvers — F.C. Koln 0—0, Auxerre — Fiorentina 0—1, Verder Bremen — F.C. Liege 0—2, Juventus — Hamburg 0—1.

● Nou record mondial de sală la săritură cu prăjina : 6,05 stabilit de Serghei Bubka. (I. F.).

Taxi-sindicat cu... suspense

Un autoturism cu însemnul „taxi" oprește cu scîrșnit de frîne în fața redacției.

Șoferul, dl. Marian Ursul, povestește precipitat :

M.U. : „Vă vorbește un om amenințat cu moartea. Am lipit afișe anticomuniste la Garajul Titan, de care aparțin și... șeful sindicatului liber, Milică, m-a amenințat. Pe mine cine mă apără ?"

Red. : „Păi... sindicatul liber, sindicatul, indiferent de apartenență politică apără... drepturile membrilor săi. Sînteți membru al sindicatului."

M.U. : Sînt. M-am înscris de acum aproximativ două luni, cînd s-a constituit sindicatul.

Red. : Ați ținut o adunare și...

M.U. : Cam așa ceva. S-a afișat programul pe un geam și am făcut ședința.

Red. : V-ați ales liderii ?

M.U. : Liderii s-au pus cei care au conceput platforma, foștii conducători ai F.S.N., în frunte cu Milică. Am plătit 100 lei taxă de înscriere !

Red. : Poate cotizație ? !

M.U. : Nu **Taxă de înscriere.** Ca să putem cumpăra...case de odihnă !!! (Semnele de exclamare ne aparțin).

Red. : Totuși, instituțiile au fost depolitizate.

M.U. : Poate în teorie.

Red. : Nu trebuie să faceți propagandă.

M.U. : Nu am făcut propagandă, m-am exprimat doar împotriva comunismului. Vorbesc doar în numele meu. As vrea să știu cît a costat înscrierea la tribunal. În sindicat sîntem aproximativ 400 de membri. As dori să știu de ce liderul sindicatului, Milică, mă amenință cu moartea, spunînd : „Trebuia să te omorîm atunci (adică pe 22 decembrie 1989), dar dacă nu te potolești, tot o facem."

— „Șoferi, apărați-vă !"

Cazul domnului Marian Ursul nu este un caz izolat.

Ați fost între primii, ați luptat în primele rînduri în revoluție, fiți și acum. Sîntem siguri că veți demonstra acest lucru și veți ști să vă apărați drepturile.

Succes !

Greva foamei

Domnul TEODOR CHIUȘ, domiciliat în Galați, str. Brăilei nr. 205, bloc A. 5, ap. 29, care a făcut 17 ani de pușcărie sub regimul ceaușescu își continuă greva foamei începută la 28 februarie 1990, în camera 107 a Hotelului Banat din București.

În primul punct al declarației sale de protest cere să i se aducă copia dosarului de la Arhivele Securității din Brăila și să se dea publicității conținutul acestuia.

Vom reveni.

Trei jumătăți și o lovitură de stat

(Urmare din pag. 1)

ziu a făcut prea multe greșeli, de-altfel tipice pentru un om între a cărui carieră și națiune alinierea pozitivă n-a fost constant posibilă. Ușurarea balonului „F.S.N." viza cîștigul unei bile albe la democrație și împușcarea a doi iepuri dintr-o singură lovitură. Însă democrația are limitele ei ; nu se pot spăla rufele murdare în mijlocul adversarilor politici fără să se nască întrebarea : gafă sau subtilitate ? Mai degrabă gafă, pentru că în mijlocul adversarilor politici se dezbat alte probleme mai importante, ca de pildă : Ardealul sau unitatea națională. Gafa atestată fie și numai de dezvăluirea organizării contrademonstrației din 29 ianuarie.

Aprecierea situației critice în care ne găsim îi revenea d-lui Iliescu. Să ne închipuim cîte puncte ar fi cîștigat domnia sa dacă ar fi lăsat locul președintelui C.P.U.N. unui om mai potrivit pentru „aveți puțintică răbdare, domnilor !" și s-ar fi implicat mai mult în problemele fie și numai ale Timișoarei. Însă dl. Iliescu, deși dorește să se implice în problemele de perspectivă — cele ale Frontului, — e nevoit să se abandoneze problemelor Parlamentului, ceea ce îi asigură o realizare minimală : popularitatea. Dar lipsa unei personalități „neonorate" de viziunile perestroikăi sau glasnostului este o cerere a „pieței" politice, ceea ce constitie o barieră pentru dl. Iliescu. În Ardeal ungurii se pun sub steag pentru că, în viziunea lor, au dreptul să pună semnul egal între dictatura comunistă (și prelungirile ei electorale) și statuile lui Bălcescu și Avram Iancu.

Ceea ce Dumnezeu iartă, Istoria, nu !

Cititorii din străinătate se pot abona prin „ROMPRESFILATELIA" — Sectorul export-import presă P.O. Box. 12-201, telex 10376 prsfir București, Calea Griviței nr 64—66.

Tiparul : Combinatul poligrafic București.